Newsweek

ROMÂNIA

Umbra lui Putin. În Europa

Viktor Orbán nu se mai ascunde și susține fățiș interesele Rusiei, provocând criză după criză în Uniunea Europeană

BIBLIOTECA ALEPH

ANUL 7 ■ NUMĂRUL 164 ■ PREȚ: 19,90 LEI ■ 23.08-19.09.2024

5 948494 000029 24164

Newsweek ROMÂNIA

Alătură-te și tu
celor peste
> 2.500.000
de cititori unici
care aleg
în fiecare lună
newsweek.ro

> Cele mai relevante știri,
analize pertinente,
investigații incisive,
opinii echilibrate.

newsweekromania

Newsweek ROMÂNIA

23.08-19.09.2024 _ ANUL 7 _ NR.164

Apare lunar. Următoarea ediție va fi pe piață pe 20 septembrie 2024

SUMAR

Periscop

6 **Olimpiada Paris 2024**
Nouă medalii pentru România

Opinii

12 ALEXANDRU LĂZESCU
Olimpiada, mass-media și transsexualii

13 STELIAN NEGREA
Mișcarea olimpică, sufocată de doi prădători rapace: statul român și Ion Țiriac. O serie de accidente fericite la Paris 2024

Cronica NATO

12 ION PETRESCU
După ce Coran se ghidează Erdoğan?

Internațional

14 **Politică**
Umbra lui Putin. În Europa

20 **Opinie**
VIKTOR ORBÁN: „NATO trebuie să rămână un proiect al păcii"

24 **Alegeri în SUA**
Bătălia pentru America

26 **Războiul Israel - Hamas**
Căutarea disperată de insulină

32 **Geopolitică**
Nigeria la răscruce de drumuri

40 „Noi am făcut arta accesibilă tuturor, pentru că este o meserie"

Magazin

42 **Fotoreportaj**
O perspectivă surprinzătoare a Coastei Amalfitane

52 **Arhitectură**
Puterea superioară

55 **Divertisment**
Crema cremelor

56 **Lovitură de departajare**
Bette Midler

57 **Film**
Bucuria Pixar se întoarce

57 **Auto**
Concorso d'Eleganza Villa d'Este 2024

Calendar

64 Puciul de la Moscova

Newsweek ROMÂNIA

Află cum te poți abona » P.65

REDACȚIA

DIRECTOR GENERAL _ Sabin Orcan

Redactor-șef _ Petre Bădică
Redactor-șef adjunct _ Mihai Duță

Senior-editori:
Valentin Bolocan, Florin Budescu, Valeria Cupă, Adina Mutăr, Stelian Negrea, Gabriel Peneș, Răzvan Scăețeanu

Reporteri: Catinca Doboș, Alexandru Pop, Daniel Toșa

Contributori: Remus Cernea, Alexandru Lăzescu, Ovidiu Nahoi, Ion Petrescu

Art director _ Cecilia Bălănescu

Corectură _ Monica Ady

FOTO

INQUAM PHOTO AGENCY shutterstock profimedia

EDITOR

SC News Internațional SA

Bd. Mărăști, nr. 65-67, Sector 1, București
(Pavilion G3, Complexul Romexpo, Intrarea B)
Telefoane:
0374.00.23.81; 0374.00.23.82
Email:
redactia@newsweek.ro
abonamente@newsweek.ro
publicitate@newsweek.ro

DIRECTOR COMERCIAL _ Carmen Dincă

PUBLICITATE _ carmen.dinca@newsweek.ro

EVENIMENTE _ Ioana Dumitru

OFFICE MANAGER _ Andrei Sabin Orcan

TIPAR:
IPG Infopress Group

ISSN 2601 - 5897

Newsweek este o marcă înregistrată a Newsweek LLC (SUA)

PARIS 2024

PARIS

Campion

David Popovici este primul înotător român care a câștigat medalia de aur la 200 de metri liber si medalia de bronz la 100 de metri liber la Jocurile Olimpice Paris 2024.

PROFIMEDIA IMAGES

ROU
POPOVICI

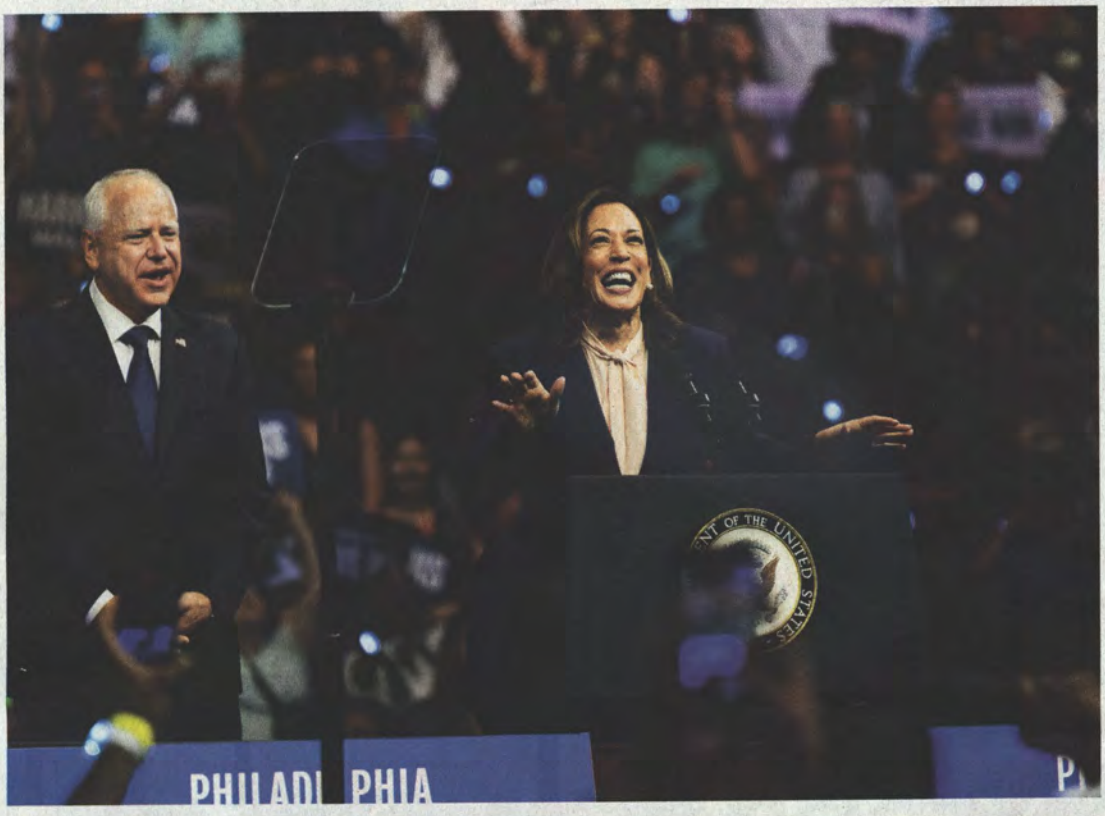
PHILADELPHIA

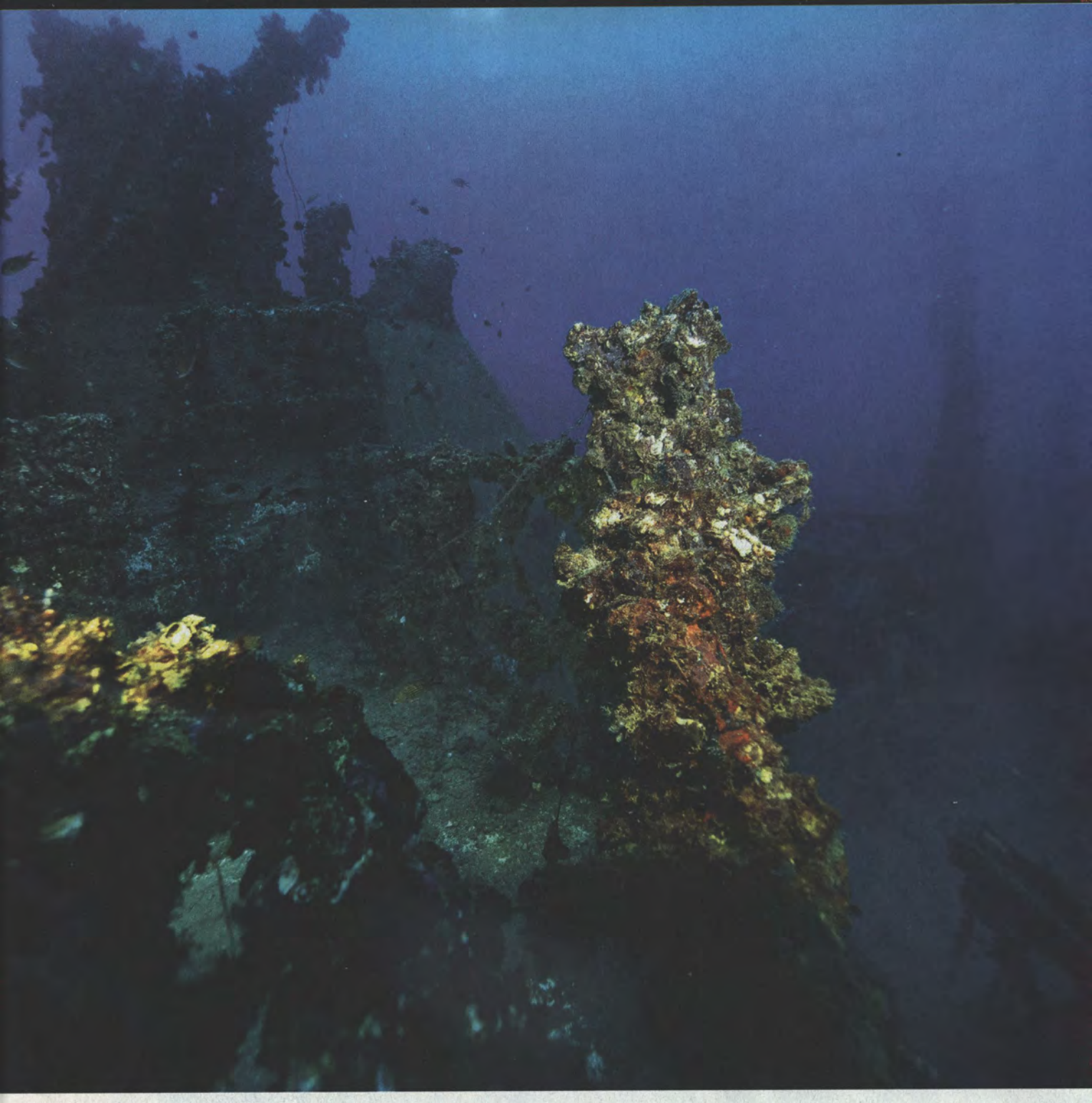

PHILADELPHIA, SUA

Campanie

Guvernatorul statului Minnesota, Tim Walz (D), și vicepreședintele Kamala Harris, la un eveniment de campanie la Centrul Liacouras de la Universitatea Temple din Philadelphia.

PROFIMEDIA IMAGES

HARKOV, UCRAINA

Atac

Un bărbat își verifică mașina distrusă după un atac cu rachete al Rusiei care a vizat centrul Harkovului.

PROFIMEDIA IMAGES

ISKENDERUN, TURCIA

Ecosistem

O vedere a ecosistemului format în jurul epavei Ulla, realizată de documentaristul și cineastul subacvatic Tahsin Ceylan și Mahmut Igde, instructor de scufundări al echipelor DEGAK (Diving Safety Security Search and Rescue) ale Comandamentului Gărzii de Coastă în Hatay, Turcia.

PROFIMEDIA IMAGES

Nouă medalii la Olimpiadă. Mai bine decât la ultimele două ediții

Trei medalii de aur, patru de argint şi două de bronz au luat românii, la Olimpiada 2024, de la Paris. E un bilanţ mai bun decât cel de acum patru ani, de la Olimpiada 2020, din Tokyo - care a avut loc în anul 2021, din cauza pandemiei - unde sportivii noştri au luat patru medalii: una de aur, trei de argint. Dar şi de la Rio de Janeiro, din 2016, când au obţinut tot patru medalii: una de aur, una de argint şi două de bronz. Merită spus şi asta: avem două fenomene izolate în deşert: David Popovici şi Mihaela Cambei; bula valorică extraordinară de la canotaj; revenirea aparentă de la gimnastică, după un scandal cât planeta. În rest, aşteptăm rezultate. – *Florin Budescu*

FOTO: PROFIMEDIA IMAGES

AUR / BRONZ DAVID POPOVICI, 200 M LIBER / 100 M LIBER

Marele nostru campion, în durerile sale de creștere, a avut anul trecut momente mai puțin reușite. Lumea se întreba dacă nu cumva s-a pierdut. Ei bine, nu. Ce e impresionant este nu numai cum înoată, ci intelectualitatea și echilibrul său, ca și faptul că a învins fiind foarte singur în țară.

1. AUR FLORIN ENACHE – ANDREI CORNEA, canotaj, dublu vâsle, masculin, 2.000 m
Memorabilă declarația lui Andrei Sebastian Cornea, după câștigarea titlului olimpic: „Suntem zeii apelor! Am scris istorie!".

2. AUR canotaj FETE 8+1 VÂSLE, 2.000 m
Nouă fete de aur: MARIA MAGDALENA RUSU, ROXANA ANGHEL, ANCUȚA BODNAR, MARIA LEHACI, ADRIANA ADAM, AMALIA BEREȘ, IOANA VRÎNCEANU, SIMONA RADIȘ, VICTORIA ȘTEFANIA PETREANU
Au dominat toată competiția spectaculoasă, cu „trenuri" de nouă fete vâslind acerb. Echipa Canadei a pornit puternic, pe primul loc, dar stroke-ul româncelor le-a făcut să cedeze.

FOTO: PROFIMEDIA IMAGES

3

4

5

6

7

3. ARGINT SIMONA RADIŞ - ANCUŢA BODNAR
canotaj, dublu vâsle, feminin, 2.000 m
Cerebrala Simona şi impulsiva Ancuţa sunt deja consacrate. Erau mari favorite la aur, dar nu întotdeauna socoteala se potriveşte. Simona şi-a convins părinţii să o lase la sport, a plecat întâi la Botoşani, iar acum vine de la Paris. Cu medalie olimpică.

4. ARGINT OANA VRÎNCEANU – ROXANA ANGHEL
canotaj, dublu rame, feminin
Româncele au trecut pe ultimii metri de australience, fără a se mulţumi cu bronzul şi aducând argintul, cu un efort de finiş superb.

5. ARGINT IONELA COZMIUC – GIANINA VAN GRONINGEN
canotaj, dublu vâsle, feminin, categoria uşoară
Canotoarele noastre au luat argintul la dublu vâsle. „Suntem mândre de rezultatul pe care l-am avut, pentru că am dat tot, n-am lăsat nici o rezervă, nicio formă de energie acolo", a spus van Groningen.

6. ARGINT MIHAELA CAMBEI, haltere, cat. 49 kg
Halterofila de 21 de ani a câştigat argintul la categoria 49 kg. Cambei a pierdut dramatic medalia de aur, la un kilogram, în faţa chinezoaicei Zhihui Hou, care a reuşit să o depăşească la ultima ridicare posibilă a halterei.

7. BRONZ ANA-MARIA BĂRBOSU, gimnastică, sol
Epopeea Anei-Maria Bărbosu - care a aflat că a luat bronz la sol, s-a bucurat, apoi a aterizat pe locul 4, apoi Federaţia Română de Gimnastică a contestat la TAS şi ea a revenit pe locul trei în clasament - e cunoscută. Gustul amar rămâne. Focşăneanca nu ştie nici acum: să se bucure din totul sufletul? Dacă i se ia iar ce i s-a dat şi i s-a mai luat odată?

EDITORIAL

Olimpiada, mass-media și transsexualii

ALEXANDRU LĂZESCU, contributor al *Newsweek România*

Un scandal de la Olimpiada de la Paris aduce în prim plan discuția legată de obsesia stângii progresiste față de chestiunea transsexualilor, inclusiv a impactului toxic al acestei abordări în școli și în sport.

„A trebuit să mă protejez. După al doilea pumn, nu am mai putut respira. Nu am mai simțit niciodată un pumn ca acesta", a declarat pugilista italiană Angela Carini, care a decis să se retragă din ring după doar 46 de secunde din meciul cu algerianca Imane Khelif, susținut în cadrul Olimpiadei de la Paris. După scandalul de la ceremonia de deschidere a actualei olimpiade, când care am asistat, între altele, la o parodie cu travestiți și „non-binari" după celebrul tablou al lui Leonardo da Vinci, „Cina cea de Taină", o reprezentare a ultimei mese a lui Iisus Hristos cu discipolii săi înainte de crucificare, un altul, din aceeași categorie, a generat valuri similare și controverse pe plan global.

Imane Khelif, la fel ca și Lin Yu ting din Taiwan, au fost descalificate anul trecut de la Campionatele Mondiale de box feminin (o disciplină care abia acum 12 ani, la Londra, a căpătat statut olimpic), pentru că nu au îndeplinit criteriile de eligibilitate legate de sex. Nivelul de testosteron al pugilistelor a depășit limita pentru categoria feminină, în timp ce testele ADN au arătat, de asemenea, că fiecare concurentă avea cromozomi masculini XY, nu XX, potrivit Asociației Internaționale de Box (IBA). E de remarcat că niciuna dintre pugiliste nu a făcut atunci apel împotriva descalificării de la campionatul mondial de anul trecut ca urmare a acestei decizii.

Argumentele IBA nu au convins însă Comitetul Internațional Olimpic (CIO), care a decis să-și aplice propriile norme și propria interpretare privind conceptul de sex în sport. Cele două sportive au fost acceptate. „Avem două boxere", a spus Thomas Bach, președintele CIO, „care s-au născut ca femei, au crescut ca femei, au pașapoarte ca femei, au concurat mulți ani ca femei. Și aceasta este o definiție clară a femeii". Bach nu a menționat decizia IBA, cu care IOC se află într-o relație tensionată, și nici cazuri similare din trecut, în care o atletă poate fi recunoscută legal ca femeie, prezentată de mass-media ca femeie, dar să fie totuși genetic bărbat. Cel mai celebru exemplu fiind cel al atletei sud africane Caster Semenya, medaliată cu aur la 800 de metri feminin la Jocurile de la Rio din 2016, diagnosticată cu DSD (diferențe în dezvoltarea sexuală) care îi conferă în mod natural niveluri ridicate de testosteron.

Femeile care fac parte din acest grup restrâns cu DSD au o anatomie reproductivă diferită, modele cromozomiale sau alte trăsături care nu se aliniază definițiilor tipice ale femeii sau bărbatului și care le conferă în mod natural niveluri ridicate de testosteron, deci calități fizice superioare. World Athletics, organismul de conducere al atletismului la nivel internațional, a reacționat în 2019 scăzând pragul de testosteron admis pentru sportivele care concurează pe distanțe cuprinse între 400 de metri și o milă, decizie considerată nedreaptă de Semenya.

Departe de a liniști apele, conferința de presă a lui Thomas Bach a provocat și mai multe controverse, mai ales prin tonul arogant și arțăgos și argumentele extrem de subțiri în care statutul de femeie a fost decuplat complet de chestiunea materialului biologic. „Nu vom lua parte la un război cultural motivat politic", a răbufnit el, sugerând că oricine nu este de acord cu acest lucru este vinovat de „discurs de ură". „Și permiteți-mi să spun că ceea ce se întâmplă pe social media, cu toată această agresiune și acest abuz, alimentate de această agendă, este total inacceptabil". După cum remarca cineva, apropo de argumentele furnizate de Bach, totuși nu pașapoartele intră în competiție, în cazul de față în ring, ci persoane în carne și oase. Oricum sexul menționat în pașapoarte deja începe să nu mai însemne absolut nimic în multe țări din Occident în care s-a făcut din sex o chestiune de declarație personală. Desigur, este ironică și reacția indignată a Comitetului Olimpic al Algeriei, o țară islamică în care homosexualitatea și travestiul sunt pedepsite cu închisoarea, bătaia și tortura, care a acuzat criticile nedrepte la adresa Imanei Khelif.

Citiți continuarea pe ***www.newsweek.ro***

Mișcarea olimpică, sufocată de doi prădători rapace: statul român și Ion Țiriac. O serie de accidente fericite la Paris 2024

STELIAN NEGREA, editor al *Newsweek România*

România nu a fost nicăieri la Olimpiada de la Paris 2024. Nici n-ar avea cum să fie în ce hal de decrepitudine jalnică se află sportul românesc.

Altul decât fotbalul, unde prăduiala e asigurată de echipa Burleanu de peste 10 ani și unde s-a produs o megacalificare la Europene după un buget al FRF de sute de milioane de euro. De unde mănâncă cu nesaț toată lumea și unde procurorii au interzis să intre.

Dacă nu erau câteva accidente fericite din care sare în ochi în mod fabulos cel al înotătorului David Popovici, eram sub Botwsana la medalii.

Grosul medaliilor a venit de la băieți și fete care trag la rame. Un întreg popor care a tras ultima dată la rame când impresiona iubita pe Herăstrău acum 10 ani a aplaudat frenetic și patriotard când un vârf de barcă de-al nostru s-a aflat în fața celor din țări mult mai bogate și cu conducători mai înțelepți.

Statul român e principalul beneficiar al întrecerii socialiste declanșate legate de locul ocupat de România la Olimpiada de la Paris, o reminiscență comunistoidă care se revarsă și pe rețelele de socializare sub forma clasamentelor merituoase de pe vremea când România era fruncea la medalii.

Dar statul român se bucură ca un hoț de buzunare că drapelul îi flutură la Olimpiadă și că i se cântă imnul pentru că nu a făcut nimic să merite acest lucru.

Cel mai bine i-a zis-o tot Popovici când i-a batut obrazul, după cele două medalii cucerite, că nu sunt condiții de pregătire.

Imediat au început să curgă știri despre lipsa bazinelor olimpice, despre condițiile precare de pregătire pentru înotători.

Și acest lucru e valabil și pentru ceilalți sportivi care privesc Olimpiada la televizor sau ies din competiții extrem de timpuriu.

Nu e valabil pentru fotbaliști, dar am stabilit că aici șeful prăduitorilor nu poate păți nimic. Aici e moșia unora care nu dau socoteală nimănui.

Statul român nu numai că nu alocă sumele necesare pentru baze sportive decente, dar nici nu se implică în gestionarea eficientă și onestă a măruntelor sume alocate.

Așa că majoritatea covârșitoare a sportivilor care visează la performanță și la participări la olimpiade, tot pe banii părinților se pregătesc până la vârste înaintate.

Dar statul român nici nu vrea să scape fenomenul, așa cârpit cum este, și nu îl lasă pe mâna mediului privat, căruia să-i dea o lege corectă a sponsorizării.

Și nu una care să producă bugete minuscule și neatrăgătoare cum a fost și cel de anul acesta pentru Olimpiadă, unde un producător de fructe și legume congelate ne-a umplut pentru scurt timp televizoarele, cotcodăcindu-și generozitatea.

Așa se face că statul român a lăsat mișcarea olimpică pradă lui Ion Țiriac, un rapace om de afaceri, fost sportiv cu alura unui favorit cert al Securității lui Ceaușescu și a urmașei acesteia.

De ani de zile, crema sportivilor care au șansa să ajungă la Olimpiadă este vămuită cu contracte oneroase de către Țiriac care, om deștept și prevăzător, și-a trecut toată averea pe o fundație înregistrată în paradisul fiscal din Panama.

Adică nu plătește niciun fel de taxe în România. Dar se lipește ca timbrul de plic de orice fenomen sportiv care apare de nicăieri. Așa a făcut cu Simona Halep, așa face acum cu David Popovici, căruia i-a promis o mașină de 50.000 de euro.

Mașină mică în care Popovici va avea dificultăți serioase să încapă fizic, dar bine măcar că Țiriac nu a oferit o mașină și mai mică, precum medaliaților de la Sydney din 2000, că înotătorul fenomen o putea conduce doar de pe plafon.

Țiriac are o fundație recunoscută de guvern ca fiind de utilitate publică în România și îi dă de fapt lui Popovici mașina respectivă din cei 20% impozit pe profit pe care companiile îl pot redirecționa pentru sponsorizări.

Așa că Țiriac se lipește în mod extrem de profitabil alături de statul român de un succes neprevăzut și răsunător al unui copil care a avut un vis finanțat de părinții acestuia o bună perioadă de timp.

Pe de o parte, statul român nu și-a rezolvat problema obezității infantile care face prăpăd prin școli, sportul nu e nicidecum vreun fenomen de masă. Stă la ia-mă nene când e vorba de medalii și de mândria și notorietatea ce derivă de aici.

De cealaltă parte, nici mediul privat, cu excepția lui Țiriac, căruia o mână invizibilă i-a făcut cadou pe viață mișcarea olimpică, nu are șansa să arate că este un administrator de succes și în sport.

CRONICA NATO

După ce Coran se ghidează Erdoğan?

col. (R) **ION PETRESCU,** contributor al *Newsweek România*

Franc, după acela care servește interesul național, de acum, al Turciei. Aflat nu departe de apusul semilunei sale prezidențiale, Recep Tayyip Erdoğan, al 12-lea președinte al statului turc, în vârstă de 70 de ani, a surprins opinia publică internațională cu alocuțiunea rostită la o conferință de partid din orașul său natal Rize.

Acolo, el a afirmat: „Trebuie să fim foarte puternici pentru ca Israelul să nu poată face aceste lucruri Palestinei. La fel cum am intrat în Karabakh, la fel cum am intrat în Libia, s-ar putea să le facem același lucru. Nu există nimic ce nu putem face. Doar noi trebuie să fim puternici".

Amenințarea lui a fost rostită după ce o rachetă - trasă de insurgenți ai Hezbollah - furnizată de Iran a ucis 12 copii în orașul druz israelian Majdal Shams, exacerbând tensiunile, pe măsură ce Israelul se pregătește de noi riposte, iar Hezbollah, cât și Libanul par a fi în măsură de a reacționa la noi provocări armate.

Peste Ocean, reacțiile publice au fost diferite.

Turcia nu este Texas...

Senatorul democrat Richard Blumenthal și-a exprimat îngrijorarea „cu privire la orice retorică autocratică anti-Israel, mai ales a liderului unei țări care este un aliat NATO", în timp ce senatorul democrat Chris Van Hollen s-a referit la izbucnirea șefului statului turc ca fiind „revoltătoare și total inacceptabilă". În același timp, ministrul de Externe al Israelului, Israel Katz, a cerut „expulzarea" Turciei din NATO. Cei doi senatori confundau, probabil, Turcia cu Texas, iar pământeanul Israel Katz, a cărui țară nu este membră a Alianței Nord-Atlantice, inventa o prevedere inexistentă în relația complexă, multinațională, dintre statele membre ale NATO.

De fapt, Erdoğan reitera public angajamentul lui de a susține organizații islamice precum Hamas și Hezbollah. Erdoğan a menținut o relație deschisă cu Hamas din 2006, oferind grupului sprijin diplomatic, logistic și poate chiar militar. În ultimii ani, Turcia s-a apropiat și de Hezbollah, considerând acțiunile grupului împotriva Israelului drept legitime și lăudabile. Deși Departamentul de Stat al SUA încă speră că Turcia poate contribui productiv la diplomație, pentru a rezolva violența în curs de-a lungul granițelor Israelului, acțiunile lui Erdoğan contrazic aceste speranțe.

De la atacurile teroriste ale Hamas din 7 octombrie, - despre care nu știm nici azi de ce au reușit să ia prin surprindere armata israeliană... - care au ucis peste 1.200 de civili israelieni, Erdoğan a escaladat retorica anti-israeliană. El identifică Hamas nu ca o entitate teroristă, ci ca luptători pentru libertate / „mujahadeni" și i-a onorat public pe liderii Hamas, inclusiv pe Ismail Haniyeh, șeful său politic, ulterior lichidat în Teheran de agenți operativi israelieni.

Erdoğan își susține retorica cu sprijin material. Astfel, pe 21 iulie, serviciul de securitate internă al Israelului, Shin Bet, a dejucat un atac terorist al Hamas orchestrat din Turcia. Shin Bet a capturat cinci teroriști care au recunoscut că pregătirea militară, armamentul și banii i-au primit în Turcia. Securitatea israeliană a interceptat în mod repetat arme și precursori explozivi proveniți din Turcia cu care contrabandiștii încercau să intre în Gaza.

În mod paradoxal, președintele turc Recep Tayyip Erdoğan a acuzat rețelele de socializare de „fascism" și cenzură, iar guvernul său a blocat Instagram patru zile, în prima decadă a lunii august a.c..

Asta ca răspuns la eliminarea postărilor de pe Instagram ale utilizatorilor turci care și-au exprimat condoleanțe pentru uciderea liderului politic al Hamas, Ismail Haniyeh.

> ***„Trebuie să fim foarte puternici pentru ca Israelul să nu poată face aceste lucruri Palestinei. La fel cum am intrat în Karabakh, la fel cum am intrat în Libia, s-ar putea să le facem același lucru. Nu există nimic ce nu putem face. Doar noi trebuie să fim puternici".***
>
> **Recep Tayyip Erdoğan**

Dar să nu uităm faţa nevăzută a finanţării curente a organizaţiilor Hezbollah şi Hamas! Iranul - nu Turcia - asigură 70% din bugetul necesar Hezbollah şi 90% din banii utili activităţii Hamas.

Un subiect tabu

Multe redacţii din comunitatea transatlantică „fug ca dracul de tămâie" de utilizarea, în comentariile privind situaţia din Orientul Mijlociu, a sintagmei... genocidul israelian în Fâşia Gaza, derulat în perioada 7 octombrie 2023 – până în prezent. Aici fiind vorba de genocid ca pedeapsă colectivă, ucidere în masă, epurare etnică, strămutări forţate, bombardamente, crime ţintite, foamete ca metodă de război, tortură, ş.a.m.d. Negru pe alb: au fost ucişi peste 39.677 palestinieni, trupurile altor 10.000 fiind probabil sub molozul dărâmăturilor rezultate în urma bombardamentelor israeliene. În plus, alţi 87.700 de palestinieni au fost răniţi.

Aproximativ 80% din case şi 50% din clădirile din Gaza au fost distruse de acţiunile la sol ale armatei Israelului.

Iar 20% din populaţie se confruntă cu „niveluri catastrofale de insecuritate alimentară acută" care implică „o lipsă extremă de hrană, înfometare şi epuizare". Peste 1.900.000 de persoane au fost strămutate în interiorul Gaza.

Diferiţi observatori, printre care raportoarea specială a Naţiunilor Unite, Francesca Albanese, au citat declaraţii ale unor înalţi oficiali israelieni care ar putea indica o „intenţie de a distruge" (în totalitate sau parţial) populaţia din Gaza, o condiţie necesară pentru ca pragul legal al genocidului să fie îndeplinit. Majoritatea cercetătorilor din Orientul Mijlociu şi din SUA cred că acţiunile Israelului în zona Gaza sunt menite să o facă de nelocuit pentru palestinieni, iar 75% dintre ei spun că acţiunile Israelului în Gaza constituie fie „crime de război majore asemănătoare genocidului", fie „genocid". Motivul oficial? Răzbunare pentru atacurile Hamas din 7 octombrie. Una generată de sionism, rasismul anti-arab şi islamafobia. Acuzat? Israelul. Mai concret, Benjamin Netanyahu şi cabinetul israelian de război. Explicit - Forţele de Apărare a Israelului, sub conducerea lui Yoav Gallant, dar şi Ministerul Securităţii Naţionale din Israel, sub conducerea lui Itamar Ben-Gvir.

La Tel Aviv, pe 5 august 2024, ministrul Apărării Yoav Gallant s-a întâlnit cu şeful CENTCOM al Statelor Unite, generalul Michael Kurilla, care a vizitat Israelul în timpul tensiunilor crescute din Orientul Mijlociu. În cadrul întâlnirii, la care a participat şi şeful de stat major al IDF/Forţele de Apărare ale Israelului, generalul Herzi Halevi, cei trei au discutat „coordonarea cooperării în domeniul apărării între instituţiile şi armatele respective". „Au discutat, de asemenea, modalităţi de extindere a coaliţiei internaţionale, care se confruntă cu activităţi agresive ale Iranului şi împuterniciţilor săi împotriva Israelului şi destabilizarea regiunii Orientului Mijlociu", a precizat Ministerul israelian al Apărării. Dar preşedintele Egiptului, Abdel Fattah el-Sisi tocmai anunţase că ţara sa nu va mai participa, ca în primăvară, la protejarea Israelului de rachetele de sorginte iraniană trase de insurgenţi islamici pro-iranieni.

Ideal ar fi ca Israelul, dar şi Ucraina să devină membri ai NATO. Asta ar detensiona rapid situaţiile belicoase din Orientul Mijlociu şi din Europa de Est. Acolo domină războiul, pacea fiind o himeră a celor care nu şi-au pierdut speranţa în victoria raţiunii. Doar un proverb israelian susţine că „zahărul nu este de folos când lipseşte sarea". N

FOTO: PROFIMEDIA IMAGES

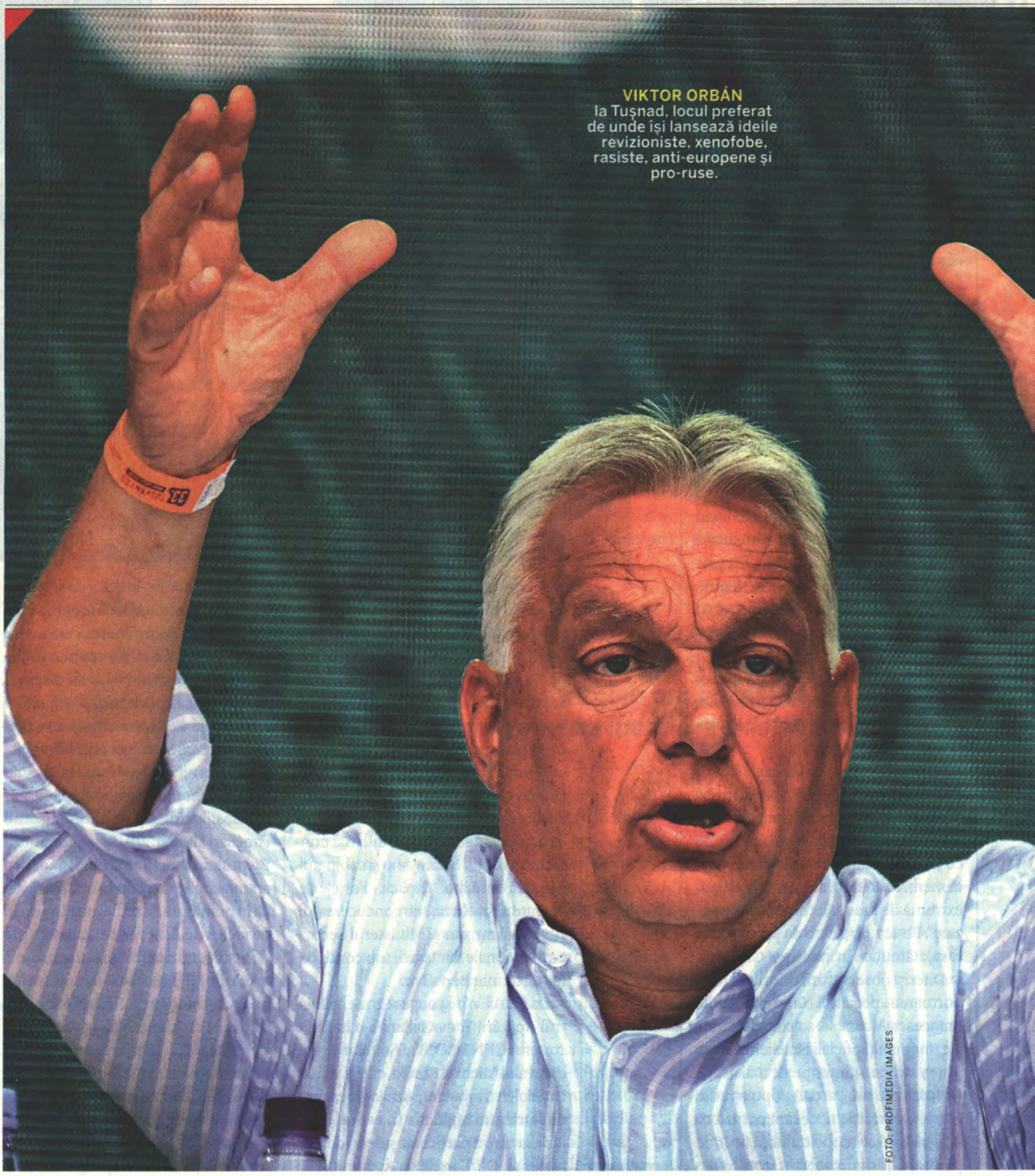

VIKTOR ORBÁN
la Tușnad, locul preferat de unde își lansează ideile revizioniste, xenofobe, rasiste, anti-europene și pro-ruse.

FOTO: PROFIMEDIA IMAGES

FOTOREPORTAJ
O perspectivă surprinzătoare a Coastei Amalfitane » P.42

POLITICĂ

Umbra lui Putin. În Europa

Viktor Orbán nu se mai ascunde și susține fățiș interesele Rusiei, provocând criză după criză în Uniunea Europeană.

VORBEȘTE LA MOSCOVA ȘI BEIJING ÎN NUMELE UE, fără a avea mandat. Atacă Europa și Occidentul de pe teritoriul României. Se poziționează fățiș de partea Rusiei în războiul din Ucraina, lăsând la o parte orice nuanță. Blochează deciziile de politică externă ale Uniunii.

Viktor Orbán pare într-un efort continuu de a genera crize cu (teoretic) partenerii săi europeni.

Dar ce vrea, de fapt, liderul de la Budapesta?

Reuniunea miniștrilor Afacerilor Externe din Uniunea Europeană, programată pentru 28-30 august, a fost mutată la Bruxelles în loc de Budapesta.

Decizia a venit ca urmare a vizitei premierului Viktor Orbán la Moscova și Beijing, pretinsă drept o misiune de pace.

În aparițiile sale, liderul naționalist de la Budapesta a dat de înțeles că reprezintă Uniunea Europeană, deși nu primise un asemenea mandat.

Ungaria deține până la 1 ianuarie 2025 președinția rotativă a Consiliului UE - instituția formată din guvernele statelor membre, parte a legislativului blocului, alături de Parlament. Îi dă aceasta dreptul lui Viktor Orbán să vorbească în numele Europei? Nu.

Deținerea președinției rotative a Consiliului conferă statului respectiv rolul de broker onest în organizarea reuniunilor de lucru și promovarea dosarelor în cadrul instituției.

Relațiile externe ale Uniunii sunt responsabilitatea Înaltului Reprezentant, iar acesta trebuie să se consulte permanent cu statele membre înainte de a formula o poziție.

Mișcarea șefului diplomației europene, de a-i convoca pe miniștri la Bruxelles este una fără precedent în Uniunea Europeană și zădărnicește planurile Budapestei de a-și relansa ideile anti-occidentale și pro-ruse profitând de platforma oferită de reuniunea miniștrilor de Externe.

De partea sa, Comisia Europeană le-a cerut membrilor săi să nu participe la reuniunile ministeriale informale în timpul perioadei de șase luni a președinției ungare.

Cuibul favorit din Carpați

Dar această înfrângere diplomatică nu a fost de natură a-i potoli aplombul lui Orbán. El nu și-a mai putut susține teoriile în fața miniștrilor de Externe reuniți la Budapesta, dar a făcut-o fără niciun fel de problemă de pe teritoriul României, la ceea ce s-ar numi Universitatea de Vară de la Tușnad.

Este o denumire care ascunde o doză de cinism, câtă vreme tocmai Viktor Orbán a alungat de la Budapesta Universitatea Central-Europeană, fondată de miliardarul George Soros, de ale cărui burse a beneficiat, în tinerețe, însuși liderul ungar. În schimb, a încheiat un memorandum pentru găzduirea unei universități chinezești.

Tușnad este locul favorit de unde liderul ungar își lansează ideile. De acolo a lansat teoria regimurilor iliberale ca

de
OVIDIU NAHOI

și idei revizioniste și xenofobe. În 2023, a persiflat statul român, despre care a spus că ar fi încercat să-l cenzureze.

În acul acesta, liderul nationalist a a prezis sâmbătă, 27 iulie, dispariția UE și și-a anunțat susținerea față de Donald Trump.

Viktor Orbán a prezis că Uniunea Europeană alunecă spre pieire și a anunțat o nouă „ordine mondială", orientată spre Asia.

„Tot ce face Europa astăzi este să urmeze necondiționat politica externă pro-democrată a SUA... chiar și cu prețul autodistrugerii. (...) Se apropie o schimbare care nu s-a văzut de 500 de ani. Ne confruntăm de fapt cu o schimbare a ordinii mondiale", a adăugat el, afirmând că China, India, Pakistanul și Indonezia vor deveni „centrul dominant" al lumii.

Orbán a mai susținut, fără a prezenta vreo dovadă, că SUA s-au aflat în spatele exploziilor din 2022 care au vizat gazoductele Nord Stream construite pentru a transporta gaze din Rusia în Germania, numind acest act „un act de terorism comis la indicația evidentă a americanilor".

În ceea ce privește Ucraina, Orbán a pus la îndoială că țara va deveni membră a NATO sau a UE. „Noi, europenii, nu avem bani pentru asta. Ucraina va reveni la poziția de stat tampon", a spus el, adăugând că garanțiile internaționale de securitate „vor fi consacrate într-un acord între SUA și Rusia".

Orbán a spus că încercarea lui Trump pentru realegere urmărește „să aducă poporul american înapoi de la un stat liberal post-naționalist la un stat-națiune" și a repetat o serie de teme conservatoare conform cărora Trump este penalizat pe nedrept pentru a-i fi împiedicată candidatura.

„De aceea vor să-l bage la închisoare. De aceea vor să-i ia proprietățile. Și dacă asta nu funcționează, de aceea vor să-l omoare", a spus Orbán, referindu-se la tentativa de asasinat asupra lui Trump.

„S-a umplut paharul"

Reacțiile nu au întârziat. Ambasadorul SUA în Ungaria, David Pressman, a menționat că o astfel de retorică „riscă să schimbe relația Ungariei cu America".

„Nu avem niciun alt aliat sau partener care, în mod similar, deschis și neobosit să facă o asemenea campanie pentru un anumit candidat la alegerile din Statele Unite ale Americii(...) Nu ne așteptăm la așa ceva de la un aliat", a spus ambasadorul, care l-a mai acuzat pe liderul ungar că pune în circulație teorii ale conspirației provenite de la Kremlin.

O puternică reacție a venit din Polonia, unde viceministrul de Externe Wladyslaw Teofil Bartoszewski s-a întrebat chiar ce mai caută Ungaria în NATO și Uniunea Europeană.

Remarcile au venit după ce, la Tușnad, Orbán a criticat ceea ce el a denumit „ipocrizia" Poloniei, precum și politicile greșite ale UE și ale Occidentului.

Bartoszewski a descris discursul lui Orbán drept „un atac asupra Poloniei, SUA, UE și NATO".

„Nu înțeleg de ce Ungaria vrea să rămână membră a unor organizații care îi displac atât de mult și care se presupune că o maltratează. De ce nu face o uniune cu Putin și cu unele state autoritare de acest tip?" a întrebat Bartoszewski.

El a amintit că Budapesta blochează în prezent circa 500 de milioane de euro, sumă datorată Poloniei de UE pentru rambursarea echipamentului militar pe care Varșovia l-a livrat Ucrainei.

„Nu facem afaceri cu Rusia, spre deosebire de premierul Orbán, care se află la marginea societății internaționale, în UE și NATO", a mai spus Bartoszewski.

Contrareplica a venit de la ministrul ungar de Externe, Peter Szijarto, potrivit căruia „reacția poloneză dovedește veridicitatea zicalei maghiare: adevărul doare".

Ministrul ungar a mai spus că a tolerat mult timp comportamentul Poloniei, pentru a nu dăuna relației frățești dintre cele două țări, dar că de acum „s-a umplut paharul". Nu este clar ce va însemna aceasta, din perspectiva Budapestei, pentru relația cu Polonia. Altfel, relațiile ungaro-polone au fost tradițional strânse și au stat la baza formării Grupului de la Vișegrad, la începutul anilor 1990. Grupul a fost creat pentru a coordona pașii Ungariei, Poloniei, Cehiei și Slovaciei către integrarea euroatlantică.

Dar grupul s-a fracturat grav și practic s-a blocat după invadarea Ucrainei de către Rusia, ca urmare a atitudinii pro-Kremlin a liderului de la Budapesta, aspru criticată la Varșovia, Praga și la Bratislava (cât timp aici s-au aflat la putere președinta anti-corupție Zuzana Kaputova și guvernul liberal).

Între timp, Orbán a continuat să-și exaspereze partenerii, părând că urmărește cu tot dinadinsul să provoace o criză majoră.

Guvernul său a relaxat condițiile de intrare în țară pentru ruși și belaruși, ridicând temeri legate de infiltrarea spionilor în Uniunea Europeană.

Decizia Budapestei vine pe fondul avertismentelor lansate de servicii secrete din țări UE privind pregătirea unor acțiuni de sabotaj și război hibrid sponsorizate de Rusia pe teritoriul European.

De asemenea, Ungaria a blocat o declarație comună a UE privind situația din Venezuela, țară zguduită de proteste masive după ce opoziția acuză fraudarea alegerilor de către administrația Maduro. O simplă piedică, pusă cu cinism, partenerilor din UE? Ceva

Orbán a mai susținut, fără dovezi, că SUA s-au aflat în spatele exploziilor din 2022 care au vizat gazoductele Nord Stream

RELAȚII INTERNAȚIONALE La începutul lunii iulie, Orbán s-a aflat la Moscova, unde a vorbit în numele UE fără a avea mandat

FOTO: PROFIMEDIA IMAGES

mai mult. Venezuela este un stat client al Moscovei, iar protestele de după alegerile considerate pe scară largă drept fraudate pot avea ecouri neplăcute, în Rusia și Belarus.

În ambele state, procesele electorale au fost puse sub mari semne de întrebare, iar revolta de peste mări și țări ar putea fi o bună sursă de inspirație și pentru alți nemulțumiți.

Vladimir Putin vrea liniște în statele-satelit, nicidecum agitații electorale. Blocarea unei declarații comune a UE care reprezintă, oricum, un gest politic fără urmări imediate, este o nouă dovadă de loialitate a lui Orbán față de interesele Kremlinului.

Pârghiile UE: banii contează

Se spune că UE nu are suficiente pârghii pentru a-l putea „pune la punct" pe Viktor Orbán. În definitiv, Uniunea a fost creată pe baze de încredere și valori comune, nu pentru a face poliție cu cei care încalcă regulile. Și totuși, mijloace sunt. Iar unele deja acționează.

În primul rând, banii. În 2022, Comisia a blocat peste 30 de miliarde de euro care se cuveneau Ungariei.

Astfel, Ungaria își vede blocate 11,5 miliarde de euro din fondurile de coeziune. Suma include cele 6,3 miliarde euro care au fost imobilizate în cadrul așa-numitului „mecanism de condiționalitate" din cauza preocupărilor legate de achiziții publice, conflicte de interese și corupție (prietenii lui Orbán îndestulați cu banii Europei).

În plus, sunt blocați banii din planul de redresare și rezistență post-COVID 19, care înseamnă 10,4 miliarde euro sub formă de granturi și împrumuturi cu dobândă redusă. Doar 920 de milioane au fost plătite ca prefinanțare pentru a furniza lichidități pentru proiecte energetice.

Este adevărat, Comisia a deblocat 10 miliarde de euro din fonduri de coeziune, după ce Budapesta ar fi îndeplinit, parțial, o serie de reforme în domeniul justiției și achizițiilor publice. Momentul a coincis cu ridicarea de

către Orbán a veto-ului său cu privire la deschiderea negocierilor de aderare pentru Ucraina și Republica Moldova, în decembrie 2023.

O problemă pentru Ungaria vine de unde, poate, se aștepta mai puțin. Aceasta, după ce Ucraina a anunțat, la 22 iulie, blocarea livrărilor de țiței prin conducte de către cea mai mare companie petrolieră privată rusă, Lukoil.

Kievul vrea astfel să priveze mașina de război rusească de surse importante de venit. Dar măsura afectează în cel mai înalt grad Ungaria.

În 2022, după declanșarea invaziei, UE a sancționat Rusia, inclusiv în privința livrărilor petroliere, cu excepția celor prin conducte. Excepția urma să fie temporară, sub promisiunea că statele central-europene, puternic dependente de petrolul rusesc, își vor diversifica sursele.

Cu mari eforturi, state precum Germania, Polonia sau Cehia au reușit să scape de această dependență – nu și Ungaria, care nu doar că nu a făcut nimic în acest sens, ba și-a sporit dependența, prin noi acorduri cu rușii.

În această situație, Ungaria s-a adresat Comisiei Europene, cerându-i să intervină pe lângă Ucraina pentru a debloca livrările. Sprijinit și de Slovacia lui Robert Fico, guvernul ungar invocă un acord comercial din 2014, pe care Kievul l-ar încălca acum.

Dar, spre enervarea Budapestei, Bruxelles-ul nu se grăbește. Partea ungară ar fi vrut ca Ucraina să fie adusă la discuții în termen de trei zile, însă Comisia a transmis că mai are nevoie de timp și nu se grăbește. În plus, Ungariei i s-a comunicat că Ucraina poate suspenda acordul comercial din rațiuni de securitate.

Și iată cum s-a întors roata pentru Viktor Orbán. După ce a blocat decizii cheie pentru sprijinirea Ucrainei, acum se află la mâna Comisiei de la Bruxelles.

Există, evident, și varianta „opțiunii nucleare", adică ridicarea dreptului de vot în Consiliu, în virtutea Articolului 7 din tratatul UE. La începutul primei sesiuni a Parlamentului European nou ales (15-18 iulie), un grup de 63 de mermbri a cerut UE să retragă drepturile de vot ale Ungariei, ca răspuns la vizitele recente ale premierului ungar Viktor Orbán la Moscova și Beijing. Ridicarea dreptului de vot a mai fost cerută de președinția belgiană a Consiliului, înainte de preluarea prerogativelor de către Ungaria.

Dar o astfel de decizie se ia în unanimitate, iar Orbán pare a avea acum un aliat pe care se poate baza: omologul său slovac Robert Fico.

Concluzie

Și totuși, ce vrea Viktor Orbán? Izolat de partenerii săi regionali, supus criticilor în Uniunea Europeană, ce urmărește Viktor Orbán, de fapt, cu retorica și politica sa? Există, în mod clar, o motivație de politică internă. Pur și simplu, o bună parte a ungurilor îl urmează atunci când el le livrează discursuri despre amenințarea LGBTQ sau despre uneltirile lui Soros la adresa statului-națiune.

Între timp, așa cum Bruxelles-ul a constatat deja, Orbán a avut grijă să-și îndestuleze cercul său de prieteni cu afaceri finanțate din fonduri europene (până când acestea au fost suspendate).

După revenirea la putere, în 2010, Viktor Orbán a început prin a-și subordona instituțiile interne (justiție, bancă națională, media). Criticile sale la adresa UE s-au accentuat după criza migranților din 2015. Apoi, din frondă față de UE, a întărit relații cu state autoritare precum Rusia și China.

Și, cum pofta vine mâncând, el a ajuns dintr-un ghimpe în coastă un buldozer anti-UE în toată regula.

El nu mai are astăzi niciun fel de problemă în a susține fățiș interesele Moscovei și în a bloca decizii-cheie ale Uniunii Europene pentru spriji-

nirea Ucrainei. Alături de Reuniunea Națională franceză, el a format un grup parlamentar care își propune direct destructurarea Uniunii Europene în actuala sa formă.

Bineînțeles, există discursul său revizionist. Marcarea împlinirii unui secol de la semnarea Tratatului de la Trianon, care a consfințit actualele granite ale țării după Primul Război Mondial, a fost și nu a fost un mare succes mediatic – și asta din cauza pandemiei. Dar referirile au continuat.

În această privință, Orbán a jucat mereu foarte aproape de marginea terenului - atunci când a apărut cu un fular de suporter având brodată harta Ungariei mari, de exemplu. El nu o spune explicit, dar lasă impresia că ar putea să realizeze acest vis. Pierderile teritoriale de după Primul Război Mondial sunt și azi un subiect traumatizant pentru societatea ungară în timp ce tema nedreptății făcute ungurilor – de către Europa liberală – este puternic înrădăcinată în sistemul educațional.

Invadarea Ucrainei de către Rusia, în februarie 2022, a făcut ca discursul lui Orbán să urce la un alt nivel. Nu doar că a blocat decizii UE în sprijinul Kievului, dar a început să vorbească tot mai mult despre o nouă ordine internațională, odată cu ceea ce el consideră că va fi victoria Rusiei asupra Ucrainei.

Orbán invocă o pace impusă de America lui Trump și Rusia lui Putin, peste capetele europenilor și ucrainenilor. Ar urma să vină această „nouă ordine" și cu schimbarea frontierelor?

Viktor Orbán nu o spune. Dar ne lasă să înțelegem orice.

VIKTOR ORBÁN continuă să-și exaspereze partenerii europeni. Ușurează condițiile de access în Ungaria pentru ruși și blochează declarația UE privind Venezuela (sus dreapta). Retorica lui Orbán este motivată de politica internă. Și de ceva mai mult. Și în politică, Orbán joacă mereu la limita ofsaidului (jos stânga)

FOTO: PROFIMEDIA IMAGES

OPINIE

„NATO trebuie să rămână un proiect al păcii“

Experiența de război a Ungariei arată că scopul unei alianțe militare este apărarea, spune premierul său.

de **VIKTOR ORBÁN**

NATO SE APROPIE DE UN MOMENT de răscruce. Merită să ne amintim că cea mai de succes alianță militară din istoria lumii a început ca un proiect de pace, iar succesul său viitor depinde de capacitatea sa de a menține pacea. Dar astăzi, în loc de pace, agenda este urmărirea războiului; în loc de apărare, este ofensivă.

Toate acestea contravin valorilor fondatoare ale NATO. Experiența istorică a Ungariei este că astfel de transformări nu duc niciodată într-o direcție bună. Sarcina de astăzi ar trebui să fie aceea de a păstra alianța ca un proiect de pace.

În acele ocazii în care trebuie să facem declarații despre NATO, noi, maghiarii, suntem într-o poziție specială. Aderarea noastră la NATO a fost prima dată în câteva secole când Ungaria a aderat în mod voluntar la o alianță militară. Semnificația aderării noastre devine clară doar în lumina istoriei Ungariei.

Istoria Ungariei secolului al XX-lea este, din păcate, și o istorie a înfrângerilor în războaie. Experiența noastră colectivă este una a războaielor purtate periodic în cadrul unor sisteme de alianțe din care nu am dorit inițial să facem parte și care au fost înființate cu gândul la o anumită formă de cucerire - sau cel puțin cu un scop militarist explicit.

Oricât de mult am încercat să ne ținem departe de cele două războaie mondiale și oricât de vehement am încercat să avertizăm țările cu care am fost forțați să încheiem alianțe, fiecare ocazie ne-a adus o înfrângere care aproape a șters Ungaria de pe fața Pământului.

Deși nu s-a întâmplat ce era mai rău, pierderile noastre au fost totuși colosale. Aceste războaie au lăsat Ungaria fără control asupra viitorului său. După 1945, am devenit o parte nedorită a blocului sovietic și, prin urmare, și a Pactului de la Varșovia: alianța militară a blocului estic de atunci. Maghiarii au protestat cu fiecare fibră a ființei noastre. Am făcut tot posibilul pentru a provoca căderea Pactului de la Varșovia.

În 1956, revoluția noastră a înfipt primul cui în sicriul comunismului și, în timp ce acest sistem era în sfârșit răsturnat, prim-ministrul nostru de atunci a fost primul lider din fostul bloc estic care a declarat (la Moscova!) că Pactul de la Varșovia trebuie dizolvat. Restul este istorie.

Alianța militară care ne fusese impusă s-a destrămat aproape imediat și, la doar câteva zile după acea faimoasă întâlnire de la Moscova, ministrul de Externe maghiar se afla la Bruxelles, negociind începerea procesului nostru de aderare la NATO.

În momentul aderării la NATO, națiunea maghiară nu mai fusese membru voluntar al unei alianțe militare de mult timp - poate chiar de 500 de ani. Importanța acestei circumstanțe nu poate fi supraevaluată.

Pe lângă dorința noastră naturală de a ne elibera de dominația sovietică și de a ne alătura Occidentului, un factor special a făcut ca NATO să fie atractivă pentru noi: ne alăturam, în sfârșit, unei alianțe militare care nu era angajată în război, ci în menținerea păcii, nu în expansiune ofensivă, ci în apărarea noastră și a celorlalți.

Din perspectiva maghiară, nu ne-am fi putut dori ceva mai bun.

Încă susținem acest punct de

FOTO: MICHAL FLUDRA/NURPHOTO/CORBIS/GETTY

FORȚE NATO de descurajare în cadrul unui exercițiu în septembrie 2014, la Olesno, în Polonia. Ungaria a aderat la alianță datorită angajamentului său față de apărare, spune Orbán.

vedere și până acum nu a existat nicio circumstanță care să îl pună la îndoială. Cu toate acestea, merită să ne referim pe scurt la motivul pentru care, acum 25 de ani, am văzut în NATO garanția noastră de pace și apărare. În a doua jumătate a secolului XX, Ungaria a fost izolată de mediul său civilizațional natural - Vestul - și, mai imediat, de întreaga Europă.

Am face bine să ne amintim cuvintele președintelui american Harry S. Truman, care, la înființarea alianței, a rezumat esența acesteia în următoarele cuvinte: „Prin acest pact, sperăm să creăm un scut împotriva agresiunii și a fricii de agresiune - un bastion care ne va permite să ne ocupăm de adevărata activitate a guvernului și a societății, de realizarea unei vieți mai pline și mai fericite pentru toți cetățenii noștri".

Cuvintele președintelui Truman au coincis cu aspirațiile istoriei maghiare: pacea. Citindu-le astăzi, este clar că conceptul care a stat la baza NATO a fost în mod categoric cel al unei alianțe militare pentru apărare. Sarcina sa principală era de a crea un mediu geopolitic în care membrii alianței să se apere reciproc. Aceasta nu este doar o garanție de securitate, ci și un avantaj competitiv. Garanțiile reciproce permit fiecărei țări membre să își direcționeze resursele către dezvoltarea economică, mai degrabă decât către respingerea amenințărilor militare.

„Ceea ce i-a convins în cele din urmă pe maghiari să adere - alături de dorința generală de integrare ca parte a Occidentului - a fost promisiunea de pace a NATO".

Dar discursul președintelui Truman mai conținea un element important: NATO nu asigură doar apărarea și descurajarea, ci și reasigurarea actorilor externi.

Privind în urmă cu 25 de ani, pot spune cu încredere că ceea ce i-a convins în cele din urmă pe maghiari să adere - pe lângă dorința generală de integrare ca parte a Occidentului - a fost promisiunea de pace a NATO.

În urmă cu 25 de ani, pe 16 septembrie 1999, în calitate de prim-ministru, am fost prezent când drapelul maghiar a fost arborat la sediul NATO din Bruxelles. Iată cum am sintetizat ce a însemnat pentru noi aderarea la cea mai mare alianță militară din lume: „Pentru Ungaria, aderarea la NATO înseamnă și pace. Ei bine, pentru a purta un război - chiar și cu succes - nu ai nevoie decât de dușmani; dar pentru a crea o pace durabilă în acest colț al lumii este imposibil fără aliați".

De atunci, am urmărit îndeaproape dezvoltarea viziunii alianței pentru viitor și modul în care Ungaria și-a îndeplinit angajamentele asumate în momentul aderării. Am făcut acest lucru nu numai dintr-un sentiment general de responsabilitate politică pentru Ungaria, ci și ca urmare a amintirilor mele personale și a implicării directe.

Un simț al onoarei și o înțelegere clară a propriului interes impun ca, atunci când o țară aderă voluntar la o alianță militară, obligația sa minimă este de a-și îndeplini angajamentele față de alianța respectivă. Aceasta nu în ultimul rând pentru că scopul inițial al NATO - garantarea păcii - necesită forță, determinare și experiență.

Iar Ungaria a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-și spori puterea, a-și demonstra determinarea și a dobândi experiență în menținerea păcii.

Astfel, împreună cu aliații noștri din NATO, am participat la misiunea ISAF din Afganistan, unde Ungaria a fost prima din cele mai recente țări membre care și-a asumat rolul național de lider al unei echipe provinciale de reconstrucție.

Am fost membri ai KFOR, misiunea de menținere a păcii în Kosovo, încă din prima zi, în 1999, iar Ungaria este al patrulea cel mai mare contributor la această misiune în ceea ce privește forțele pe teren.

În plus, Ungaria asigură apărarea aeriană pentru alți doi aliați NATO, Slovacia și Slovenia, și - prin rotație - pentru statele baltice. De asemenea, găzduim Centrul Multinațional de Divizie al Comandamentului Central European, un element-cheie al sistemului de cooperare militară care face parte din Aripa de Est a NATO.

Ungaria este, de asemenea, de părere că, pe lângă participarea la misiuni, putem cere solidaritate din partea altor țări membre NATO numai dacă suntem capabili să ne apărăm. Aceasta este o chestiune fundamentală de suveranitate.

Pentru a reconstrui capacitățile de apărare ale Ungariei, cheltuielile noastre pentru apărare în 2023 au fost deja de 2% din PIB, în conformitate cu angajamentele pe care le-am luat la summitul NATO din Țara Galilor din anul precedent. Până la summitul NATO din iulie de la Washington, pe lângă Ungaria, două treimi din țările membre [trebuiau] să îndeplinească această cerință.

În 2016, Ungaria a demarat, de asemenea, un program cuprinzător de modernizare a forțelor, iar noi cheltuim 48% din bugetul apărării pentru dezvoltarea forțelor - mai mult decât dublul cerinței NATO. Acest lucru a făcut din noi una dintre cele mai performante 10 țări membre.

Achiziționăm cele mai moderne echipamente pentru forțele de apărare maghiare. Soldații noștri folosesc deja tancuri Leopard, elicoptere Airbus noi și vehicule blindate Lynx și Gidrán și am achiziționat unități ale sistemului de apărare aeriană NASAMS.

De asemenea, datorită modernizării organizaționale care are loc în paralel cu achizițiile, Forțele de apărare maghiare au fost ridicate de la nivelul de luptă la nivelul operațional.

Reconstrucția industriei ungare de apărare este, de asemenea, în curs de desfășurare. Războiul din Ucraina a arătat că țările europene membre NATO se confruntă cu un deficit serios de capacitate industrială militară. Dezvoltarea industriei noastre de apărare a început cu mult înainte de izbucnirea războiului, ca parte a planurilor de dezvoltare economică a Ungariei, dar de atunci a devenit un factor-cheie pentru poziția viitoare a NATO.

Industria de apărare a Ungariei se concentrează pe șase sectoare prioritare: fabricarea vehiculelor de luptă și a altor vehicule militare, producția de muniții și explozivi, sistemele de comunicații radio și prin satelit, sistemele radar, producția de arme de calibru mic și mortiere, precum și industria aerospațială și dezvoltarea de drone.

„Această percepție a unei confruntări inevitabile funcționează ca o profeție care se autorealizează".

ALIANȚA Ministrul de Externe de atunci al Ungariei, János Martonyi, semnează aderarea la NATO în 1999; șeful NATO, Jens Stoltenberg, și Orbán în luna iunie a acestui an (stânga jos).

FOTO: BOTTOM TO TOP: ATTILA KISBENEDEK/AFP/GETTY; JOHN RUTHROFF/AFP/GETTY

Consolidarea forțelor armate și a industriei de apărare maghiare este benefică nu numai pentru Ungaria, ci și pentru NATO în ansamblu. Ungaria este un aliat care, pe lângă faptul că este un partener loial, este gata să coopereze activ cu alți membri ai alianței pentru a-și atinge obiectivele de menținere a păcii și de asigurare a unei dezvoltări previzibile.

Astăzi, NATO este de departe cea mai puternică alianță militară din lume, atât în ceea ce privește cheltuielile pentru apărare, cât și capacitățile militare. După cum am văzut, Ungaria își dezvoltă capacitățile de apărare, participă la misiuni și își dezvoltă forțele militare.

Dar când vine vorba de viitorul NATO, nu suntem pe deplin de acord cu majoritatea țărilor membre.

În prezent, tot mai multe voci din cadrul NATO pledează pentru necesitatea - sau chiar inevitabilitatea - unei confruntări militare cu celelalte centre de putere geopolitică ale lumii. Această percepție a unei confruntări inevitabile funcționează ca o profeție care se autorealizează. Cu cât liderii NATO consideră că conflictul este inevitabil, cu atât mai mare va fi rolul lor în precipitarea acestuia.

Natura autorealizatoare a acestei profeții a confruntării devine din ce în ce mai evidentă, odată cu vestea că au început pregătirile pentru o posibilă operațiune NATO în Ucraina - și chiar rapoarte la nivel înalt potrivit cărora trupe din țările membre NATO sunt deja în apropierea frontului ucrainean.

Din fericire, însă, Ungaria a ajuns la un acord important cu NATO, care recunoaște rolul nostru esențial în cadrul alianței și, în același timp, ne scutește de eforturile sale de sprijin direct în Ucraina, fie ele militare sau financiare.

Ca națiune iubitoare de pace, înțelegem NATO ca pe o alianță defensivă - pe care acest acord contribuie să o asigure. Cei care pledează în favoarea confruntării își bazează de obicei argumentele pe superioritatea militară a NATO și a lumii occidentale.

Marele istoric Arnold Toynbee a susținut că „civilizațiile mor prin sinucidere, nu prin crimă". Fiind cea mai puternică alianță militară pe care lumea a cunoscut-o vreodată, nu de înfrângerea în fața vreunui inamic extern ar trebui să ne temem. Un inamic extern, dacă are bun simț, nu va îndrăzni să lanseze un atac asupra vreunei țări membre NATO. Dar ar trebui să ne temem foarte mult de propria noastră respingere a valorilor care au dat naștere alianței noastre.

Scopul pentru care a fost creat NATO a fost acela de a asigura pacea în interesul unei dezvoltări economice, politice și culturale stabile. NATO își îndeplinește scopul atunci când câștigă pacea, nu războiul. Dacă alege conflictul în loc de cooperare și războiul în loc de pace, se va sinucide.

Desigur, este de datoria fiecărei țări membre să aducă noi perspective în sala de strategie, alături de propria viziune asupra lumii și propria experiență; însă aceste viziuni asupra lumii sunt influențate de experiențele diferite ale diverselor țări. În această privință, experiența uniformă a țărilor occidentale este una de victorie - acestea au câștigat succesiv războaiele din ultimele secole.

Când vine vorba de război sau pace, nu este de mirare că sunt mai puțin prudente.

Dar experiența istorică maghiară este că atunci când o alianță militară trece de la concentrarea pe apărare, la concentrarea pe ofensivă, de la evitarea conflictului, la căutarea lui, își cumpără un bilet spre înfrângere. Asta ni s-a întâmplat nouă, maghiarilor, cu sistemele de alianțe care ne-au fost impuse în secolul al XX-lea. Aceste sisteme de alianțe au favorizat conflictul și războiul, iar în război au eșuat total.

În schimb, încă de la început, NATO a existat ca o alianță defensivă. Prin urmare, sarcina noastră este de a o păstra ca ceea ce a fost creată să fie: un proiect de pace. N

➤ **Viktor Orbán** *este prim-ministru al Ungariei. Opiniile exprimate în acest articol aparțin autorului.*

ALEGERI ÎN SUA

Bătălia pentru America

Nominalizarea Kamalei Harris a dinamizat cursa prezidențială americană, iar schimbul de prizonieri cu Rusia a însemnat și o bună lovitură pentru tabăra democrată. Dar bătălia pentru Casa Albă este de-abia la început.

EFECTUL HARRIS
Campania electorală americană capătă o nouă dinamică (dreapta sus). Afacerea schimbului de prizonieri a fost o bună lovitură politică pentru tabăra democrată.

RETRAGEREA LUI JOE BIDEN DIN CURSA PREZIDENȚIALĂ, urmată de candidatura vicepreședintei sale, Kamala Harris, a dinamizat campania pentru alegerile din 5 noiembrie. Donald Trump a încetat să mai fie favoritul indiscutabil al cursei.

Tabăra republicană și-a întețit atacurile la adresa contracandidatei, vizând inclusiv originea evreiască a soțului ei, ca și faptul că nu are copii (ea a adoptat, totuși, copiii soțului din prima căsătorie). Într-o întâlnire electorală, Donald Trump a pus sub semnul întrebării și faptul că Harris ar fi cu adevărat o persoană de culoare.

O surpriză și nu prea

Dar de ce această reacție dură? Discursul de acum contrastează cu primele declarații ale lui Donald Trump de după tentativa de asasinat, în care chema la reconcilierea americanilor și părea că acceptă și înțelege diversitatea din cadrul societății.

Greu de crezut că nominalizarea Kamalei Harris a căzut ca un trăsnet în tabăra republicană. În mod sigur, era o mișcare pe care ei o anticipau. Imediat după dezbaterea din 28 iunie, încheiată dezastruos pentru președintele Joe Biden, candidatul republican spunea că democrații o vor promova pe Kamala Harris, care va fi mai ușor de învins.

Republicanii se așteptau, desigur, să se lupte cu Kamala Harris, dar probabil nu au luat în calcul impactul pe care urma să-l aibă această schimbare la vârful echipei democrate. După dezbaterea din iunie și mai cu seamă după tentativa de asasinat din 13 iulie, Donald Trump domina scena publică.

De partea cealaltă, derută și diviziune.

Situația s-a schimbat fundamental după mișcarea din tabăra democraților. Luminile reflectoarelor s-au întors către tabăra democrată. Kamala Harris a devenit noua atracție și impactul nominalizării ei a fost unul puternic în rândul unor categorii tradițional favorabile democraților: persoanele de culoare, femeile, tinerii. Sondajele s-au reechilibrat, anunțând o nouă sosire „la fotografie" în 5 noiembrie.

Dar Joe Biden?

Una dintre principalele linii de atac ale republicanilor, imediat după nominalizarea Kamalei Harris, a fost aceea că, în calitate de vicepreședinte, ea a ascuns starea precară a șefului de la Casa Albă, faptul că el nu mai poate face față funcției. În definitiv, retragerea lui Biden din cursa prezidențială era tocmai un semn al incapacității acestuia.

Au existat voci care au indicat varianta retragerii totale a lui Joe Biden. Aceasta ar fi propulsat-o pe Kamala Harris direct în funcția de președinte al Statelor Unite, urmând a-i conferi o platformă mai bună pentru campania electorală.

Dar ar fi însemnat și o recunoaștere implicită a faptului că Joe Biden nu mai putea face față cerințelor funcției. Or, retragerea sa a vizat doar campania electorală, un exercițiu extrem de solicitant chiar și pentru o persoană

de
OVIDIU NAHOI

FOTO: PROFIMEDIA IMAGES

mai tânără. Nu însă și atribuțiile de președinte al Statelor Unite.

O afacere venită la fix

Afacerea schimbului de deținuți cu Rusia, cel mai amplu din perioada de după Războiul Rece, a venit să confirme faptul că, marginalizat în politica internă a Statelor Unite, Joe Biden poate avea lucruri importante de spus în politica externă.

Acordul reprezintă o victorie importantă pentru administrația Biden și a fost îndelung negociat în ultimele luni, cu un efort susținut al agențiilor de informații și cu participarea efectivă a lui Joe Biden, alături de cancelarul german Olaf Scholz.

Potrivit unui oficial american citat de CNN, Scholz a fost de acord cu înțelegerea la începutul lunii iunie, după ce Biden i-a scris o scrisoare la sfârșitul lunii aprilie. Rușii au fost de acord cu înțelegerea la mijlocul lui iulie. Berlinul a acceptat să-i dea drumul lui Vadim Krasikov, care, din 2019, se afla într-o închisoare germană pentru uciderea unui militant cecen în parcul Tiergarten din Berlin. Rusul fusese condamnat la închisoare pe viață în 2021. Doisprezece cetățeni germani, deținuți în Rusia și Belarus, s-au întors în cadrul acestui schimb.

Joe Biden a afirmat în mod repetat că obținerea eliberării corespondentului *The Wall Street Journal*, Evan Gershkovich, și a pușcașului marin Paul Wheelan reprezintă prioritățile sale.

Iată-l reușind atingerea obiectivului, într-un moment în care adversarii politici îi puneau la îndoială capacitățile fizice și mentale.

Impactul nominalizării Kamalei Harris a fost unul puternic în rândul unor categorii tradițional favorabile democraților

După cum relatează AFP, schimbul de prizonieri petrecut în Turcia la 1 august a fost rezultatul a luni de negocieri secrete tensionate conduse de Joe Biden, care s-au încheiat cu doar o oră înainte ca șeful de la Casa Albă să-și anunțe retragerea din campania prezidențială.

În discursul prilejuit de primirea deținuților eliberați, Joe Biden nu a scăpat ocazia de a-l înțepa pe candidatul republican, după ce i-a mulțumit cancelarului Olaf Scholz pentru cooperare. Șeful de la Casa Albă a insistat asupra importanței aliaților pentru America, peste tot în lume, spunând că, fără implicarea acestor aliați, deținuții din închisorile rusești n-ar fi putut reveni acasă. Un atac direct la tranzacționismul lui Donald Trump.

Afacerea schimbului de deținuți este, dincolo de aspectul umanitar, o victorie politică pentru tabăra democraților. Dar bătălia electorală este de-abia la început și finalul rămâne greu de prezis.

INFRASTRUCTURĂ ÎN RUINE
Asistența medicală pentru toate afecțiunile este greu de găsit în Gaza, pe fondul războiului. Mai jos, spitalul Al-Salam din Khan Younis, avariat în aprilie.

FOTO: AFP/GETTY

RĂZBOIUL ISRAEL - HAMAS

Căutarea disperată de insulină

Diabeticii din Fâșia Gaza devastată de război se tem nu doar de bombe și gloanțe, ci și de aprovizionarea nesigură cu medicamente a căror lipsă i-ar putea costa viața.

de **VIRGINIA JEFFRIES**

ABDALLAH ALABADLA ÎȘI AMINTEȘTE NOAPTEA în care a crezut că va muri. Studentul își părăsise casa din orașul Gaza pentru a merge în Khan Younis, un loc pe care îl credea mai sigur. Dar, la scurt timp după ce a ajuns, a constatat că orașul era golit de provizii medicale esențiale.

„Am mers la fiecare farmacie din zona în care locuiam, căutând cu disperare insulină", a declarat el într-un interviu telefonic din Cairo, unde a fost evacuat în luna martie. „Am crezut că voi muri pentru că nu am găsit deloc insulină. Nu știu cum să descriu. A fost un moment oribil".

Alabadla, în vârstă de 23 de ani, se afla în ultimul semestru la Universitatea Al-Aqsa, unde studia literatura engleză, înainte de atacurile Hamas din 7 octombrie asupra Israelului și invazia israeliană ulterioară din Gaza. De asemenea, el suferă de diabet de tip 1 și se bazează pe administrarea zilnică de insulină pentru a rămâne în viață.

Înainte de lansarea ofensivei Israelului care urmărea eliberarea ostaticilor israelieni și distrugerea Hamas, organismele Națiunilor Unite estimau că, în luna noiembrie 2023, în jur de 71.000 de palestinieni din Gaza aveau diabet. Nu se știe acum câți dintre aceștia au fugit de atunci sau au fost uciși.

Potrivit Organizației Mondiale a Sănătății, insulina este unul dintre medicamentele aflate în „lipsă acută" în Gaza, amintind de vremurile dinaintea apariției insulinoterapiei, când diabetul - considerat astăzi o afecțiune tratabilă - însemna aproape întotdeauna o condamnare la moarte în câteva zile sau săptămâni.

Alabadla și alții spun că au trecut la măsuri extreme pentru a supraviețui penuriei. În prezent, schimbă frecvent mai multe tipuri de insulină în funcție de disponibilitate, mai degrabă decât de ceea ce este recomandat pentru nevoile lor unice. Cu alte cuvinte, folosesc insulină expirată sau recurg la raționalizarea insulinei - o practică potențial fatală.

Dr. Waseem Alzaanin este medic în Deir al-Balah, în centrul Fâșiei Gaza. Ca și Alabadla, are diabet de tip 1.

„Dacă situația continuă așa cum este acum, vom avea un dezastru pentru pacienții diabetici, în special pentru copiii cu diabet de tip 1", a declarat el într-un in-

terviu telefonic în iunie. Persoanele cu diabet de tip 1 produc puțină sau deloc insulină și trebuie să și-o administreze de fiecare dată când mănâncă. Pentru ei, chiar și o perioadă scurtă de timp fără acces la terapia cu insulină poate deveni foarte periculoasă.

„În timpul activității mele la clinică, am văzut o fetiță de 8 ani cu diabet de tip 1", a spus Alzaanin. „Nu avea insulină și a intrat în cetoacidoză diabetică, o complicație a diabetului de tip 1".

Medicii clinicii au trimis-o la spital, care, de asemenea, avea o lipsă de materiale și paturi.

„S-au ocupat de ea ca de un pacient extern", a spus el. „Dar după aceea, nu știu dacă a trăit sau a murit. Presupun că a trăit, dar starea ei era foarte, foarte gravă când am văzut-o".

Ajutoarele

Pe lângă faptul că lucrează ca medic pentru o organizație internațională de ajutorare, Alzaanin, în vârstă de 25 de ani, este, de asemenea, membru al unei mici societăți locale de ajutor reciproc care, de la invazia israeliană din Gaza, colaborează cu organismele internaționale care încearcă să distribuie insulină și alte produse pentru diabetici persoanelor din Gaza care au nevoie de ele, precum și să le ofere consiliere medicală salvatoare atunci când tipul sau cantitatea potrivită de insulină pur și simplu nu este disponibilă.

Coaliția de ajutor umanitar pentru diabet, formată din medici, factori de decizie și susținători, toți ei înșiși bolnavi de diabet, reprezintă un grup de voluntari din Gaza și din străinătate, organizat în mod liber. Pentru guverne și organizații mari și mici, a trece orice fel de ajutor prin granițele din Gaza a fost extrem de dificil. Dar să treacă insulina este și mai greu.

„Încă de la primul atac, a fost interzisă intrarea de provizii pentru diabet și insulină analogică împreună cu ajutorul umanitar", a declarat Alzaanin. Mai multe persoane, inclusiv diabetici și lucrători medicali din Gaza și din afara acesteia, ne-au spus, de asemenea, că, în diferite momente începând cu 7 octombrie, autoritățile israeliene au interzis temporar intrarea în Gaza a insulinei, a stilourilor cu insulină și a altor produse pentru diabetici.Israelul neagă acest lucru. Biroul de coordonare a activităților guvernamentale în teritorii, organismul israelian care se ocupă de problemele umanitare și aplică politicile de frontieră în Gaza și în Cisiordania palestiniană, a afirmat într-o declarație trimisă prin e-mail că nu a existat nicio limitare a intrării stilourilor cu insulină în Fâșia Gaza. „De la începutul războiului, intrarea acestora a fost aprobată".

LA NEVOIE Proviziile medicale sunt rare, ca în cazul acestui bărbat din fața Spitalului Martirilor Al-Aqsa din Deir al-Balah, în iunie, și al lui Alzaanin (în medalion).

Alzaanin a declarat că, la câteva săptămâni după invazia din octombrie, insulina și consumabilele pentru diabet, „nu în cantități uriașe", au primit liber să intre în Gaza cu misiuni medicale din Egipt.

Chiar și obținerea unor cantități mici de insulină este dificilă, a spus Alzaanin. „În ceea ce mă privește, am primit insulină [în Gaza] de trei-patru ori, de fiecare dată cu o misiune medicală diferită sau cu o misiune ONG care venea din Egipt în Gaza", a spus el.

Alzaanin ne-a rugat să nu dăm numele organizațiilor și guvernelor care au reușit să facă contrabandă cu insulină pentru el, de teama represaliilor pentru încălcarea a ceea ce a spus el că sunt politicile stricte ale Israelului privind importul de produse în Gaza.

Fără insulină nouă care să ajungă la persoanele care au nevoie de ea, de multe ori singura opțiune este de a folosi orice este disponibil.

A face față

Hamza Al-Ghazali, 18 ani, are diabet de tip 1 de nouă ani. Înainte de invazia din octombrie, era în ultimul an de liceu și studia oudul – un instrument muzical arab străvechi – la un institut de muzică. Niciuna dintre instituții nu s-a redeschis. Acum că i s-au terminat rezervele, se bazează pe insulina care a fost stocată în rezervă.

„Scrie că a expirat în martie", a declarat el într-un interviu telefonic din Zeitoun, lângă orașul Gaza. El crede că vechea insulină este încă eficientă, dar nu știe cât timp va dura. De la începutul

RESTABILIREA ORDINII O asistentă medicală de la spitalul indonezian din Beit Lahiya, în nordul Gazei, inspectează proviziile după redeschiderea clădirii principale în luna mai.

războiului, Al-Ghazali și familia sa au fost nevoiți să se mute de mai multe ori pentru a evita bombardamentele. Iar în spațiile care sunt supraaglomerate cu civili care au fugit, mâncarea este rară.

„Au fost unele zile în care, dacă trebuia să mâncăm, mâncam pâine făcută din orz, dar și pâine făcută din hrană pentru animale sau așa ceva".

Dr. Mohammed Seyam, medic și student absolvent, a declarat că aude în mod regulat astfel de lucruri de la persoanele cu diabet din Gaza, mai ales că resursele alimentare s-au diminuat și oamenii nu au de ales decât să mănânce tot ceea ce este disponibil.

„Când vine vorba de alimente pentru ajutor umanitar, este vorba în principal de grâu, brânzeturi, diferite tipuri de biscuiți", a spus el într-un interviu telefonic. „Dar problema este că mâncarea este plină de carbohidrați".

Persoanele cu diabet de tip 1 și unele cu diabet de tip 2 au nevoie de insulină pentru a procesa carbohidrații. Fără insulină, nivelurile lor de glucoză din sânge sunt necontrolate, ducând la potențiale complicații pe termen lung ale tuturor sistemelor majore, printre care riscul crescut de atac de cord, accident vascular cerebral și orbire. Pentru diabeticii insulino-dependenți, însă, lipsa insulinei chiar și pentru o perioadă scurtă de timp poate duce la comă diabetică și moarte.

Seyam, în vârstă de 25 de ani, este originar din Gaza City, dar a plecat la Londra în septembrie pentru a urma un masterat în managementul sănătății. De asemenea, are diabet de tip 1 și lucrează cu DHAC, oferind sfaturi colegilor săi diabetici de acasă prin internet și telefon.

„Cunosc personal pacienți care au trebuit să treacă de la cinci, la șase tipuri de insulină în ultimele șapte luni", a spus el în mai.

Nu este neapărat simplu să afli câtă insulină trebuie să iei și când - o chestiune de importanță critică - atunci când folosești un produs cu o formulă sau o potență diferită.

„Am mers la fiecare farmacie din zona în care locuiam, căutând cu disperare insulină... Am crezut că voi muri".

De asemenea, lipsa altor consumabile, cum ar fi stilourile de insulină preîncărcate și chiar benzile de testare a glicemiei, a forțat oamenii să acționeze orbește atunci când vine vorba de administrarea insulinei, ceea ce implică un risc ridicat de eroare.

„Noi numim acest lucru «raționalizare emoțională» a insulinei", a spus Seyam, menționând că, fără posibilitatea de a măsura dozele, de a obține citirile glicemiei sau chiar de a prezice când vor putea mânca, pacienții încearcă practic doar să simtă cât de mult să ia la un moment dat.

Aceasta este o problemă, a spus Seyam, deoarece o cantitate prea mică sau prea mare de insulină poate fi, de asemenea, periculoasă sau fatală.

Eritrea Mussa, fondatorul DHAC, îi cunoaște pe Seyam și Alzaanin din activitatea de advocacy pe care au desfășurat-o pentru comunitatea internațională a diabeticilor înainte de 7 octombrie. Când au început să audă de la contactele lor din Gaza despre faptul că au rămas fără insulină, au luat legătura cu alți membri ai acestei comunități și au decis să creeze un proiect de tip task-force. Acesta s-a născut dintr-o dorință urgentă de a ajuta.

„Nu am putut dormi pe 13 octombrie. Nici Noor sau Sarah sau Serene sau Mohammed" - alți membri ai grupului de prieteni care au decis să formeze coaliția - a declarat Mussa, social media manager la Fundația diaTribe, o organizație non-profit din San Francisco care lucrează pentru educarea și informarea persoanelor cu diabet zaharat cu privire la starea lor. Ea este, de asemenea, producător pentru Diabetics Doing Things, o companie media specializată în conținut distractiv de advocacy.

FOTO. DIN STÂNGA: BASHAR TALEB/AFP/GETTY; COURTESY OF WASEEM ALZAANIN; AFP/GETTY

„Plângeam cu toții, fără oprire", a spus ea despre invazia terestră din Gaza din octombrie. „Mă gândeam, ei bine, nu știu ce putem face, dar trebuie să facem ceva".

Mussa, care locuiește în Dallas, Texas, și trăiește cu diabet de tip 1, a declarat că această coaliție e o adevărată societate de ajutor reciproc. Ei funcționează cu o cutie poștală în Los Angeles pentru a primi donații. Membrii grupului își oferă timpul și serviciile și colectează donații în natură sub formă de materiale.

Ca societate de ajutor reciproc, există limite în ceea ce privește modul în care pot ajuta. În ultimele nouă luni, coaliția a făcut câteva încercări de a trimite insulină și materiale de testare, dar, din cauza granițelor închise și a desfășurării lente a ajutoarelor, acestea nu au ajuns în Gaza.

În aprilie, de exemplu, membrii grupului din străinătate au trimis un transport de provizii care urma să fie primit de Alzaanin. Acesta nu a fost lăsat să treacă granița cu Egiptul. Ei nu au aflat niciodată de ce.

„A fost absolut halucinant, mai ales toată munca pe care am depus-o pentru a ajunge acolo", a spus Mussa. „Și apoi să nu ajungă la el și să fie undeva și noi să nu știm unde, a fost foarte frustrant".

După ce a aflat că transportul era blocat în Egipt, Alzaanin a aranjat ca proviziile să fie distribuite refugiaților din Gaza care trăiesc în Egipt, astfel încât să poată fi folosite înainte de a expira.

La sfârșitul lunii iunie, un alt membru al consiliului DHAC a încercat să trimită provizii din SUA în cadrul unui transport mai mare, oficial, către Spitalul European din Khan Younis.

Dar Alzaanin și Mussa au declarat că, atunci când armata israeliană a ordonat evacuarea spitalului pe 2 iulie, această misiune a fost anulată.

Un reprezentant al COGAT a declarat reporterilor că evacuarea nu a fost ordonată de Israel.

„Foarte dificil" să transporți ajutoare

În ultimele luni, penuria de provizii medicale de toate tipurile nu a făcut decât să se intensifice.

„De la invazia de la Rafah [în mai] și închiderea punctului de trecere, în Gaza nu intră medicamente pentru diabet sau insulină", a declarat Alzaanin.

Medicii și lucrătorii umanitari din mai multe organizații internaționale au raportat, de asemenea, blocarea totală a tuturor tipurilor de ajutoare medicale, nu doar a medicamentelor pentru diabet.

Israelul respinge această acuzație, declarând prin e-mail pe 3 iulie că „în niciun caz statul Israel nu formează un blocaj pentru niciun aspect al transferului de ajutor umanitar în Fâșia Gaza" și că „nu există nicio limită privind furnizarea de asistență medicală".

„De la începutul ofensivei de la Rafah, în prima săptămână a lunii mai, nu am primit niciun fel de provizii", a declarat dr. Javid Abdelmoneim, un lider al echipei medicale din Gaza pentru Medici fără Frontiere la Spitalul Nasser din Khan Younis, într-un interviu telefonic la începutul lunii iulie.

Abdelmoneim a mai spus că în unitatea sa nu există provizii disponibile pentru pacienți aflați în stare critică, ca să nu mai vorbim de bolnavii cronici.

Deși este clar că mulți oameni care au nevoie de insulină și de alte ajutoare nu le primesc, într-o situație de criză care se schimbă atât de rapid, experții

„Nu am mai văzut, în ultimii ani, un conflict în care civilii să plătească cu adevărat, să suporte greul în această măsură".

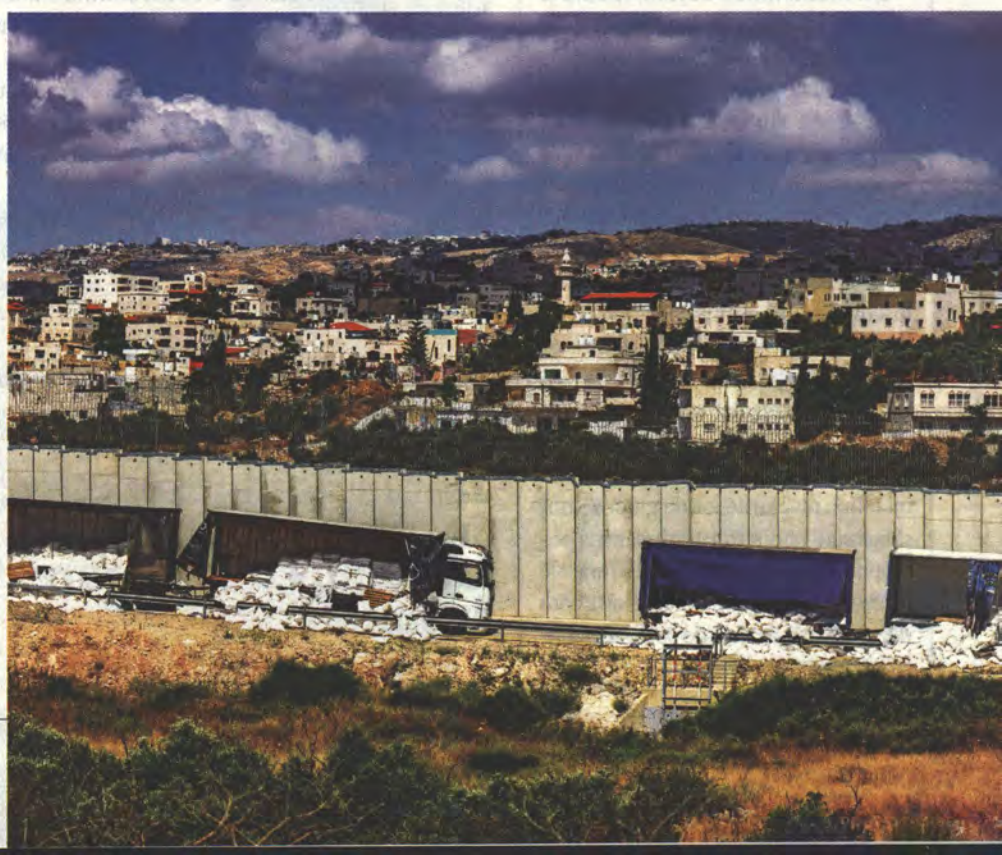

FOTO DIN STÂNGA: OREN ZIV/AFP/GETTY; PRIN AMABILITATEA LUI MOHAMMED SEYAM

DE NELIVRAT Distribuirea ajutoarelor nelivrate este îngreunată de problemele de pe ambele părți ale frontierei, inclusiv acest vandalism asupra camioanelor de către activiștii israelieni în luna mai.

indică mai multe cauze. Tania Hary, director executiv al Gisha, o organizație israeliană non-profit cu sediul în Tel Aviv, care promovează drepturile omului și dreptul internațional în Gaza și în Cisiordania, a declarat că situații precum cele descrise de Abdelmoneim și Alzaanin se întâmplă peste tot în Gaza chiar în acest moment.

„Imaginea de ansamblu este că, în general, ajutorul este foarte, foarte dificil de deplasat în acest moment", a declarat ea într-un interviu telefonic. „Principala problemă în acest moment este în Gaza".

Ea a spus că, în alte momente ale războiului, cea mai mare problemă a fost aducerea ajutoarelor din exterior în Gaza, dar situația se schimbă frecvent.

COGAT s-a referit, de asemenea, la ajutoarele care așteaptă să fie distribuite, afirmând prin e-mail că, „la data scrierii acestui articol [3 iulie 2024], 1.200 de camioane cu ajutoare umanitare din partea Fâșiei Gaza a punctului de trecere a frontierei Kerem Shalom așteaptă ca ONU să le colecteze și să le distribuie".

Arwa Mhanna, consilier principal pentru politici și advocacy pentru Orientul Mijlociu în cadrul organizației umanitare Mercy Corps, a fost de acord că lucrurile sunt mereu în schimbare în apropierea frontierei.

„Există probleme cu restricțiile privind intrarea camioanelor umanitare în Gaza, probleme cu respingerea imprevizibilă a articolelor", a declarat Mhanna într-un interviu telefonic din Amman, Iordania. „Procese de inspecție foarte lungi și complicate, impredictibilitate cu privire la momentul în care camioanele vor fi autorizate să intre [în Gaza] și timpul de așteptare la punctele de trecere".

Mercy Corps distribuie ajutoare în diferite părți ale Fâșiei Gaza, inclusiv alimente, corturi și truse de igienă, dar Mhanna a spus că politica israeliană împiedică grupuri ca ale ei să își facă treaba.

VOCEA EXPERIENȚEI **Mohammed Seyam, de asemenea diabetic de tip 1, îi îndrumă pe oamenii din Gaza care nu au acces la o cantitate suficientă de insulină sau la tipurile de insulină care le sunt familiare.**

„Nu am mai văzut, în ultimii ani, un conflict în care civilii să plătească cu adevărat, să suporte greul în această măsură", a spus ea.

Atunci când nu pot fi siguri dacă ceva ce trimit va fi admis în Gaza, Mussa a spus că cel mai bun lucru pe care membrii DHAC din străinătate îl pot face pentru diabeticii din Fâșie este să îi ajute să intre în contact cu un profesionist medical din apropiere care ar putea avea mai multe informații sau, în rare ocazii, cantități mici de insulină. Cum este cazul doctorului Alzaanin.

Uneori, el găsește insulină prin canale neoficiale sau prin relații personale.

„Odată, proprietarul unei companii de farmacie stocase medicamente suplimentare", a spus Alzaanin. „Mi-a adus aproximativ 15 stilouri de insulină și mi-a spus să le distribui persoanelor care au nevoie. Astfel, cu ajutorul clinicii mele, am reușit să le distribui copiilor care aveau diabet de tip 1."

De câteva ori, el a reușit să obțină cantități mici de insulină în cadrul altor transporturi pe care lucrătorii umanitari se așteaptă să le treacă - aproape ca o contrabandă umanitară.

„Odată, un coleg mi-a spus că vine o misiune în Gaza. I-am rugat să aducă cu ei pixuri cu insulină. Așa că le-au adus cu ei din Egipt, aici, în Gaza".

Toți medicii diabetologi și pacienții ne-au spus că, în ciuda greutăților de dinainte de 7 octombrie, au reușit relativ să își țină diabetul sub control.

„Înainte de război, îmi gestionam diabetul", a declarat Abdallah Alabadla, student la colegiu din orașul Gaza. „Obișnuiam să mă trezesc dimineața, să-mi verific glicemia, să iau micul dejun și să merg la facultate".

În fiecare zi, după cursuri, se îndrepta spre sala de sport, unde petrecea ore întregi exersând boxul, sărind coarda și ridicând greutăți.

Dar după invazie, căutarea în fiecare zi a următoarei doze de insulină a devenit insuportabilă. Și cum mâncarea era atât de rară, nu putea evita consumul de carbohidrați pentru a-și menține nivelul de zahăr din sânge în siguranță.

„Nu aveam luxul de a-mi alege singur mâncarea. Mâncam doar ce găseam", a spus el.

Sănătatea lui se deteriora. Disperată, familia sa extinsă și-a adunat economiile de-o viață pentru ca el să poată plăti unei companii private 5.000 de dolari doar pentru a trece granița în Egipt. Era prima dată când pășea în afara Fâșiei Gaza.

În prezent, Alabadla locuiește într-un apartament închiriat de rude din Cairo, dar părinții săi sunt încă în Rafah. Se chinuie să ajungă la sfârșitul lunii, dar, în Egipt, este mult mai ușor pentru Seyam și restul DHAC să îl sprijine cu insulină și provizii.

Spre deosebire de Gaza, a spus el, chiar peste graniță, în Egipt, insulina era disponibilă la fiecare farmacie.

„Când am plecat prima dată din Gaza în Egipt, am fost șocat de toate lucrurile simple. Adică, să văd lumini pe stradă, să văd mâncare, să merg la restaurante, să vorbesc normal cu oamenii, totul". N

➤ **Virginia Jeffries** *este reporter independent în domeniul sănătății. Urmăriți-o pe X @virginiajeffr*

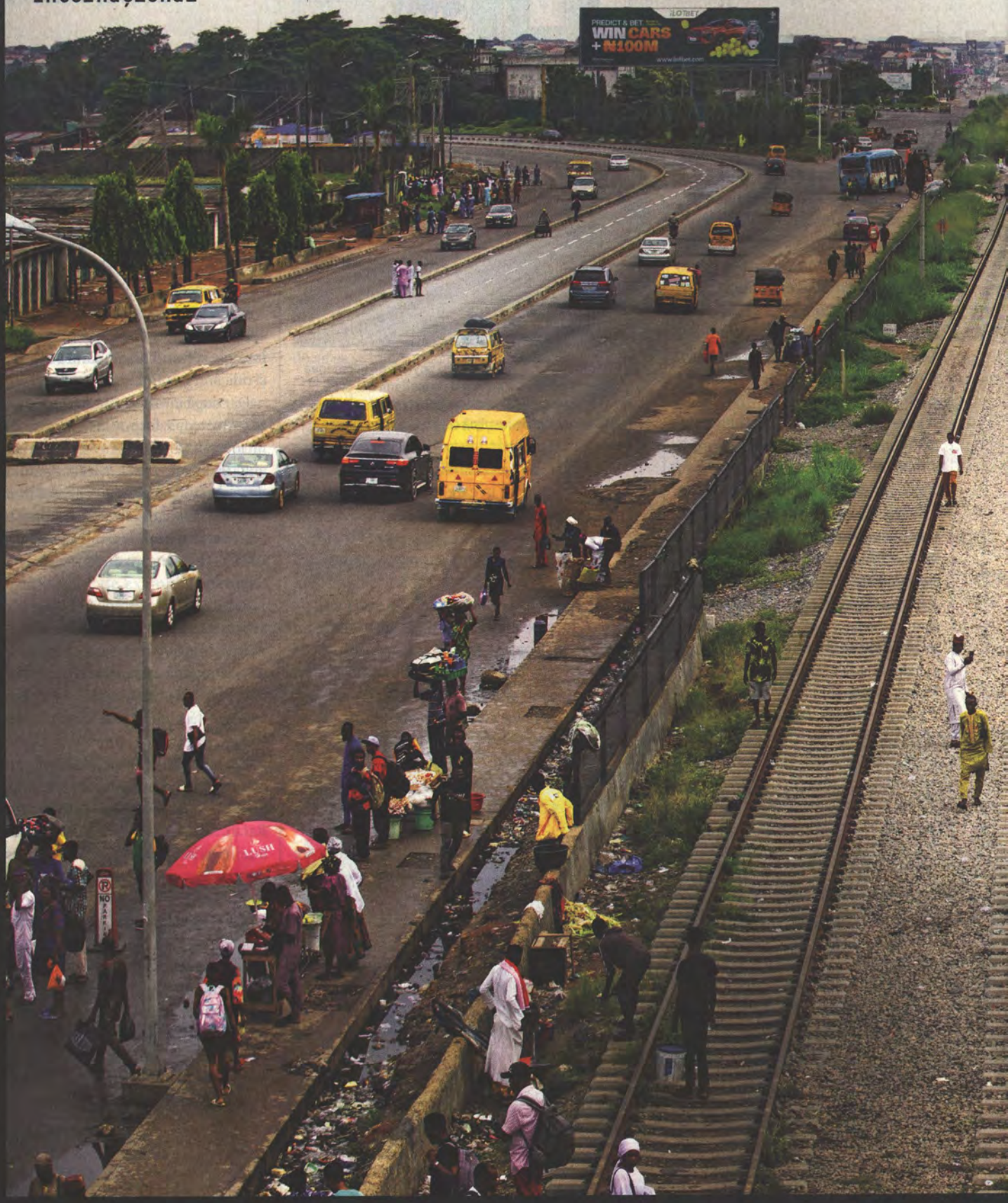
PREDICT & BET
WIN CARS
+ N100M
LUSH

NIGERIA LA RĂSCRUCE DE DRUMURI

ÎN CONTEXTUL TULBURĂRILOR INTERNE ŞI AL NIVELULUI DE TRAI AFECTAT DE REFORMELE ECONOMICE, CETĂŢENII PUTERNICEI NAŢIUNI AFRICANE AŞTEAPTĂ SĂ VADĂ LUMINA DE LA CAPĂTUL TUNELULUI

de **JENNIFER H. CUNNINGHAM** *şi* **MATTHEW TOSTEVIN**

ȚARUL SECURITĂȚII DIN NIGERIA A scos un telefon mobil din halatul său alb pentru a arăta o înregistrare video cu un bărbat cu capul înfășurat complet într-un turban. Personajul a făcut o declarație din spatele ochelarilor cu lentilă-oglindă, într-un interviu care are loc undeva în ținuturile mlăștinoase din nordul Nigeriei,

„Acesta este unul dintre cei mai mari bandiți", a declarat consilierul pentru securitate națională Nuhu Ribadu pentru *Newsweek*. „Și vrea să nu mai lupte".

Orice pauză a multiplelor mini-războaie din Nigeria este o ușurare binevenită pentru uriașa țară africană, a cărei populație de 220 de milioane de locuitori ar urma să o depășească pe cea a Statelor Unite în mai puțin de o generație. Până atunci, ar putea deveni a doua cea mai mare democrație din lume, după India, dar numai dacă poate supraviețui unora dintre cele mai mare provocări ale existenței sale. Este asaltată de insurgenți islamiști, mișcări separatiste, răpiri și jafuri.

Încercările de reformă economică, împreună cu fuga capitalului exacerbată de transferurile de criptomonede, au dus la prăbușirea monedei și la creșterea inflației, într-o națiune care numără deja una dintre cele mai extrem de sărace populații din lume. Practic, Nigeria are o populație extrem de săracă mai mare decât în orice altă țară din lume. Nigeria se află aproape la coada clasamentului internațional al corupției și și-a câștigat reputația de țară a escrocilor care operează la nivel global pentru a-i păcăli pe americani și pe alții cu economiile lor.

Dacă cea mai mare națiune de culoare din lume își poate realiza potențialul cu care a fost mult timp creditată, ar putea deveni o forță motrice pentru continent și nu numai. Companiile americane sunt în fruntea celor dornici să investească. Autorii, muzicienii, artiștii, oamenii de afaceri și funcționarii publici nigerieni au oferit lumii o mostră din talentele lor.

Însă eșecul și fragmentarea ar putea însemna un dezastru de proporții, care ar răspândi conflictul în întreaga Africă și ar trimite un val uman și mai mare în căutarea siguranței și a unei noi vieți în Europa și în lume.

Președintele Bola Tinubu a descris provocările Nigeriei ca fiind „abrupte și multiple" într-un discurs rostit cu ocazia Zilei democrației, pe 12 iunie, la aproximativ 25 de ani de la revenirea democrației într-o țară care fusese anterior sub lungi perioade de guvernare militară. Biroul lui Tinubu a refuzat să răspundă întrebărilor *Newsweek*.

Tinubu, în vârstă de 72 de ani, fost guvernator al mega-orașului Lagos, a fost un traficant de influență într-o scenă politică nigeriană alimentată cu bani, care a fost privită cu scepticism de către nigerieni. El a preluat funcția după alegerile tensionate din 2023, care au fost contestate de rivalii săi și a câștigat cu mai puțin de 10% din alegătorii înregistrați în urma unei prezențe scăzute la vot.

Economia Nigeriei, țară producătoare de petrol, ar urma să ajungă pe locul al patrulea pe continent, după Egipt, Africa de Sud și Algeria. Moneda naira a pierdut mai mult de jumătate din valoarea sa față de dolar. Inflația se ridică la aproape 34% în fiecare an.

„Nigeria este cu siguranță la limită. Așadar, orice eveniment ar putea declanșa o scânteie, la fel ca la un meci", a declarat Michael Nwankpa, director executiv al Centrului pentru Conflicte și Dezvoltare Africană. „Aș înclina mai degrabă spre ideea că Nigeria va supraviețui, deoarece nigerienii sunt foarte rezistenți, dar există atât de mulți factori care le amenință unitatea", a declarat el pentru *Newsweek*.

PROVOCĂRI
Președintele Bola Tinubu a preluat funcția în 2023, după ce a obținut mai puțin de 10 % din voturile înregistrate. El a descris problemele Nigeriei ca fiind „abrupte și multiple".

FOTO DIN STÂNGA: PHILL MAGAKOE/AFP/GETTY; ÎN ȘENSUL ACELOR DE CEASORNIC DIN STÂNGA SUS. AKINTUNDE AKINLEYE; DAN KITWOOD/GETTY; MATTHEW TOSTEVIN; FLORIAN PLAUCHEUR/AFP/GETTY

„NIGERIA ESTE CU SIGURANȚĂ

Istoria violenței religioase

Nicio problemă nu este mai fundamentală decât securitatea într-o țară care este împărțită între musulmani și creștini și care are o istorie de violență religioasă, chiar dacă prezența unui pastor creștin la căsătoria unui președinte musulman subliniază ceea ce este adesea și un grad ridicat de toleranță. În această țară ale cărei granițe au fost stabilite de coloniștii britanici din secolul al XIX-lea și care are peste 250 de grupuri etnice, fricțiunile sunt adesea legate mai mult de diferențele etnice.

„Aș sugera că, în prezent, Nigeria nu se menține uni-

LA LIMITĂ. ORICE EVENIMENT AR PUTEA DECLANȘA TULBURĂRI INTERNE."

tă", a declarat pentru *Newsweek* fostul ambasador al SUA John Campbell. „Ceea ce avem este un guvern al cărui mandat este valabil doar în anumite părți ale țării. Există centre de putere alternative în toată țara".

Cele mai sângeroase războaie ale Nigeriei din secolul XXI au fost cele cu facțiunile jihadiste care provin din insurgența Boko Haram din nordul Nigeriei – care a răpit 276 de eleve în 2014 și a declanșat campania globală „Bring Back Our Girls". Dar autoritățile se confruntă, de asemenea, cu separatiștii din sud-est, care au încercat să se despartă ca Biafra independentă în anii 1960; tulburări în Delta Nigerului, producătoare de petrol; ciocniri vechi de secole între fermieri și crescătorii de vite; plus un val general de banditism.

TULBURĂRI INTERNE
Nigerienii s-au confruntat cu o inflație galopantă și cu o naira în scădere, în timp ce armata se luptă cu facțiunile Boko Haram, cu ajutorul vânătorilor, în stânga jos.

„Un amestec de provocări și îmbunătățiri" este modul în care situația din ultimul an a fost caracterizată de Beacon Security and Intelligence Limited, o companie de consultanță cu sediul în capitala Abuja. Aceasta a înregistrat 7.519 incidente cu 9.892 de decese și 6.292 de persoane răpite până în mai 2024, observând că aceste cifre au crescut cu peste 37%, 4% și, respectiv, 30% față de anul precedent.

Dar consilierul pentru securitate națională Ribadu, un fost luptător reputat împotriva corupției, a declarat că au existat tot mai multe semne de succes, chiar dacă guvernul nu le-a trâmbițat. Grupările islamiste au fost respinse. În ceea ce privește banditii, a existat un succes folosind mai degrabă persuasiunea decât metodele

UN POD PREA ÎNDEPĂRTAT?
Nigeria găzduia deja cel mai mare număr de persoane extrem de sărace din lume. Mai multe decât în orice altă țară. Și asta înainte de consecințele încercărilor de reformă economică.

FOTO: AKINTUNDE AKINLEYE

„cinetice", a spus el. „Vorbim cu ei. Acest lucru trebuie să înceteze în interesul tuturor".

În unele părți ale Nigeriei se văd îmbunătățiri. Aceasta include capitala, Abuja, care a fost zguduită de o serie de atacuri în jurul anului 2023. Luptele interne dintre facțiunile islamiste au contribuit, de asemenea, la reducerea presiunii asupra forțelor de securitate. „În ultimele patru sau cinci luni, sunetul puștilor de asalt în miez de noapte a scăzut considerabil", a declarat pentru *Newsweek* Lawal Sani Kona, director media din orașul Jalingo din nord-estul îndepărtat al țării. „Au avut loc operațiuni serioase atât ale unor justițiari, cât și în colaborare cu autoritățile. Și mulți dintre acești oameni au fost eliminați. Unii dintre ei au fost arestați, alții au murit în schimbul de focuri", a spus el. „Chiar și în zonele rurale, oamenii se întorc acum la fermele lor. Nu au dispărut complet problemele, dar a scăzut numărul lor".

Durerea economică s-a intensificat

Insecuritatea care i-a alungat pe fermieri de pe pământurile lor a dus la creșterea prețurilor la alimente și la exacerbarea dificultăților economice în Nigeria. Adâncimea acestei suferințe s-a intensificat odată cu eliminarea subvențiilor la benzină după ce Tinubu a preluat funcția anul trecut. Acesta a liberalizat, de asemenea, cursul de schimb. Moneda locală, naira, s-a prăbușit, ceea ce a dus la creșterea prețurilor la produsele din import. „Este foarte dificil pentru orice individ să supraviețuiască în această țară", a declarat vânzătoarea de alimente Emmanuelle Bassey, așezată cu o grămadă de pește afumat și legume la o piață alimentară din Lagos, uriașa capitală comercială.

„PUTEȚI VEDEA CUM OAMENII ÎNNEBUNESC. NU SUNT NEBUNI, SUNT ÎNFOMETAȚI. SUNT FRUSTRAȚI, NU AU CE SĂ FACĂ, NU AU UNDE SĂ SE DUCĂ."

„Puteți vedea cum oamenii o iau razna", a spus ea. „Nu sunt nebuni, sunt înfometați. Sunt frustrați, nu au treabă de făcut, nu au unde să meargă. De aceea îi vedeți furând, făcând jafuri armate și răpiri".

Nu doar cei mai săraci sunt afectați. În Lagos, clădirile noi și strălucitoare și vilele uriașe din spatele zidurilor înalte arată bogăția masivă pe care unii au dobândit-o. Dar la galeria de artă de lux Nike Art Gallery, proprietarul Nike Davies-Okundaye spune că afacerile au avut de suferit deoarece arta a coborât pe lista de priorități.

„Oamenilor le-a fost greu pentru că nu toată lumea poate mânca de trei ori [pe zi] acum, deoarece totul este foarte scump", a declarat ea pentru *Newsweek*.

Timp de decenii, Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional au sfătuit Nigeria să elimine subvențiile la combustibil și să liberalizeze naira, deoarece cheltuia miliarde de dolari pe an pentru a le susține. Subvențiile au devenit una dintre numeroasele căi de corupție - unii prieteni făcând averi din importurile de combustibil, iar alții beneficiind de un curs de schimb favorabil pentru a încasa valută pentru un profit imediat.

„Reformele pe care le-am inițiat sunt menite să creeze o bază mai puternică și mai bună pentru o creșterea viitoare. Nu există nicio îndoială că reformele au provocat dificultăți. Cu toate acestea, ele reprezintă o necesitate pentru a repara economia pe termen lung, astfel încât toată lumea să aibă acces la oportunități economice, la salarii echitabile și la compensații pentru eforturile și pentru munca lor", a declarat Tinubu.

Prăbușirea monedei a fost exacerbată de fuga de capital ajutată de tranzacțiile cu criptomonede, spun autoritățile. Acestea acuză cea mai mare platformă de criptomonede din lume, Binance, de manipularea ratelor de schimb, finanțarea terorismului și spălare de bani.

Binance, care a fost amendată cu peste 4 miliarde de dolari în SUA pentru spălare de bani și alte acuzații, neagă orice faptă ilicită și a cerut eliberarea unui director american care se confruntă acum cu acuzații în Abuja. Un altul s-a sustras și a fugit din țară.

În timp ce eliminarea subvențiilor ar fi trebuit să

COSTUL VIEȚII

Insecuritatea a alungat fermierii de pe pământurile lor, ceea ce a dus la creșterea prețurilor la alimente. Un vânzător de la o piață a declarat că este „dificil pentru orice individ să supraviețuiască".

„SUNT MULTE LUCRURI CARE RĂMÂN DE FĂCUT. DAR, ÎN EGALĂ MĂSURĂ, EXISTĂ UN SENTIMENT DE OPTIMISM ÎN RÂNDUL INVESTITORILOR CĂ NIGERIA SE MIȘCĂ ÎN DIRECȚIA CEA BUNĂ."

elibereze cheltuielile, unii nigerieni se plâng că nu văd niciun beneficiu, în timp ce liderii lor prosperă. Președinția Nigeriei a respins criticile liderului opoziției, Peter Obi, cu privire la planurile de a cumpăra un nou avion prezidențial, pe care oficialii îl consideră o necesitate. Partidul Laburist al lui Obi nu a răspuns nici el la o cerere din partea *Newsweek* de a comenta această situație.

„Un ponei cu un singur truc"

„Dacă te afli în interiorul coridoarelor puterii, atunci totul este în regulă", a declarat Ebenezer Obadare de la Consiliul pentru Relații Externe, cu sediul în SUA, care, cu toate acestea, a spus că eliminarea subvențiilor a fost lucrul corect de făcut.

„Au făcut-o, dar nu face parte dintr-un program mai amplu, mai larg, care va stimula economia nigeriană", a declarat el pentru *Newsweek*. „O parte din problemă este că Nigeria, din punct de vedere economic, este ca un ponei cu un singur truc". *(n.r. - O expresie care definește pe cineva sau ceva care este bun doar pentru un anumit scop sau pentru a face un anumit lucru.)*

Acest truc unic este petrolul brut. În 2022, producția oficială a scăzut la cel mai mic nivel din anii 1980, din cauza subfinanțărilor cronice și a tulburărilor din Delta Nigerului, unde comunitățile cer mai mult din bogăție pentru ele însele și favorizează furtul de petrol pe scară industrială.

Cu mult în urma altor țări populate precum Brazilia sau Indonezia - ca să nu mai vorbim de India sau China - Nigeria a eșuat în mod constant să își diversifice economia. Pe o listă a țărilor clasificate în funcție de complexitatea economică, Nigeria ocupă locul 127 din 133, conform ultimelor date disponibile. Recent, au existat vești mai bune cu privire la producția de petrol. Scăderea tulburărilor a contribuit la revenirea producției la peste 1,4 milioane de barili de petrol pe zi, iar Comisia nigeriană de reglementare estimează că aceasta va continua să crească.

Celălalt mare generator de valută străină din Nigeria a fost poporul său. Remitențele migranților - cel mai mare grup din SUA - sunt estimate la peste 20 de miliarde de dolari pe an, făcând o diferență mult mai mare pentru multe familii decât orice ajutor oficial. Devalorizarea nairei înseamnă, de asemenea, că cei care primesc bani din străinătate primesc o putere de cumpărare mai mare în țară. Una dintre principalele preocupări internaționale pentru viitorul Nigeriei este creșterea numărului de migranți din țară și din țările vecine din Africa de Vest, dacă situația ar scăpa de sub control. „Fluxurile de populație sunt direct legate de traiectoria descendentă din Nigeria", a declarat fostul ambasador Campbell.

„METODE CINETICE"
Consilierul pentru Securitate Națională Nuhu Ribadu a declarat că s-a reușit abordarea grupurilor islamiste și a bandiților, folosindu-se de persuasiune asupra celor din urmă.

„Sentiment de optimism"

Cu toate acestea, nu toată lumea este pesimistă cu privire la Nigeria. Devalorizarea a făcut ca unele active să pară ieftine, iar investitorii străini aduc bani înapoi în bonuri de trezorerie care au un randament de peste 20%. De

FOTO STÂNGA: ÎN SENSUL ACELOR DE CEASORNIC DE SUS STÂNGA: KOLA SULAIMON/AFP/GETTY; AKINTUNDE AKINLEYE [3] DREAPTA: PIUS UTOMI EKPEI/AFP/GETTY

asemenea, bunurile imobiliare și acțiunile par acum mai valoroase. „Nigeria a făcut niște pași destul de îndrăzneți înainte. Moștenirea sa a fost complicată. Rămân multe de făcut. Dar, în egală măsură, există un sentiment de optimism în rândul investitorilor că Nigeria se îndreaptă în direcția cea bună", a declarat Razia Khan, managing director, economist șef, Africa și Orientul Mijlociu, la Standard Chartered Bank. „De-a lungul ultimelor luni, creșterea a surprins în mod pozitiv. Ar trebui să urmeze o accelerare suplimentară, ajutată de îmbunătățirea producției agricole și de o anumită redresare a producției de petrol, precum și de o încetinire a inflației în viitor.

Este puțin probabil ca acest lucru să fie evident pentru majoritatea nigerienilor, astfel încât, pentru moment, costul reformei este probabil cel mai important aspect din mintea majorității oamenilor", a declarat Khan pentru *Newsweek*.

Adetilewa Adebajo, CEO la The CFG Advisory în Lagos, a declarat pentru *Newsweek*: „Cred că va mai dura probabil încă un an până când vom putea vedea dacă există lumină la capătul tunelului".

Pentru președintele Tinubu: „Razele inițiale ale unei zile de mâine mai luminoase apar acum la orizontul timpuriu. Un viitor abundent și capacitatea noastră de a realiza acest viitor se află la îndemâna noastră".

Dar nigerienii au mai auzit apeluri la răbdare și promisiuni de măreție. Pentru cei aflați într-o cursă contra cronometru pentru supraviețuire, așteptarea este deja prea lungă. N

MERGE ÎNAINTE **Unii experți spun că există motive pentru a fi optimiști, cu semne de creștere economică în ultima perioadă și o accelerare suplimentară așteptată.**

„NOI AM FĂCUT ARTA ACCESIBILĂ TUTUROR, PENTRU CĂ ESTE O MESERIE"

Cum contribuie un creator de artă să pună bogăția culturală a Nigeriei pe scena mondială.

de **JENNIFER H. CUNNINGHAM** *și* **MATTHEW TOSTEVIN**

În galeria sa din Lagos, Nike Davies-Okundaye expune o pictură împodobită cu culorile steagurilor nigerian și american. Este un portret stilizat al secretarului de stat american Antony Blinken, care a vizitat galeria la începutul acestui an.

La etaj, o pictură în ulei pe pânză a eroului popular nigerian Fela Kuti se uită la potențialii clienți. Printre cele aproximativ 5.000 de opere de artă expuse spre vânzare în spațiul său din cartierul Ikoyi se numără și o lucrare de mari dimensiuni realizată de Davies-Okundaye, care înfățișează zeci de mame care au demonstrat în Abuja în urmă cu un deceniu, după ce insurgenții le-au răpit fiicele.

Davies-Okundaye este o mărturie vie a transformării culturale care a adus o nouă atenție și apreciere artiștilor din Nigeria.

Artista și antreprenoarea, în vârstă de 73 de ani, deține galerii în cea mai populată țară din Africa și a condus o mare parte din evoluția artei contemporane din Nigeria din ultima generație. Operele de artă ale țării, considerate anterior un lux rezervat expatriaților, au devenit ceea ce Davies-Okundaye numește un vehicul pentru schimbări sociale, economice și politice. La galeria sa - patru etaje pline cu sculptură,

tehnică mixtă, portrete și măști care atestă bogăția culturală a Nigeriei, ea face cu ochiul la piesa sa din mărgele care comemorează protestele care au declanșat campania „Bring Back Our Girls". „Au reușit să le aducă pe unele dintre ele înapoi, dar nu pe toate încă", a declarat Davies-Okundaye recent pentru *Newsweek*.

„Deci, acest lucru este politic. Mulți oameni vor spune: «Nu arătați această lucrare». Eu am spus: «Da, trebuie să le reamintim că nu toate fetele s-au întors»".

O artistă din a cincea generație, Davies-Okundaye s-a născut în sărăcie într-un mic sat la aproximativ 500 km nord-est de Lagos. Străbunica ei a crescut-o după ce mama și bunica ei au murit înainte ca ea să împlinească opt ani. Davies-Okundaye nu a putut urma școala secundară deoarece familia ei nu avea fonduri, așa că și-a urmat străbunica în afacerea artistică a familiei.

În 1967, a deschis African Shop No. 1, unde vindea obiecte de artă, artizanat și bibelouri în special expatriaților. Dar Davies-Okundaye a crezut că arta ar putea transforma nu numai mijloacele ei de trai, ci și viețile altor artiști - în special ale femeilor din mediul rural.

„În acele zile, dacă părinții tăi nu erau artiști, nu puteai fi artist... Dar acum, am deschis această îndeletnicire pentru toată lumea", a spus ea. „Pentru că este o meserie. Când ești în căutarea unui loc de muncă, îți faci arta și îți primești banii".

MULȚI OAMENI, VOR SPUNE: «NU ARĂTAȚI ACEASTĂ LUCRARE». EU AM SPUS: «DA, TREBUIE SĂ LE REAMINTIM CĂ NU TOATE FETELE S-AU ÎNTORS».

Davies-Okundaye se mândrește acum cu cinci galerii în întreaga țară - și, în loc de expatriați, diaspora nigeriană constituie cea mai mare parte a clientelei sale - și călătorește prin țară și prin lume organizând expoziții și ateliere pentru artiști.

Este deosebit de mândră de galeria pe care a deschis-o în satul său, Ogidi-Ijumu, unde instruiește femeile din mediul rural în tehnici de creație artistică și le vinde lucrările în galeria sa de acolo și în Abuja, capitala țării. „Când te uiți la nordul Nigeriei, avem nevoie [de galerii] de artă acolo, în special pentru femei, care au talent și creativitate, dar nu au unde să le vândă", a spus Davies-Okundaye. „Vocea lor este munca lor".

Succesul ei reflectă traiectoria unora dintre compatrioții ei artiști. Artiștii nigerieni au vândut lucrări în valoare de 5,5 milioane de dolari la licitație în 2017, față de 3,7 milioane de dolari în anul precedent, potrivit celui mai recent raport al Fundației pentru Arte Vizuale Contemporane și Moderne din Lagos privind starea pieței de artă din țară. Lucrările regretatului pictor și sculptor Ben Enwonwu pot încă obține prețuri de peste 1 milion de dolari. Iar artiștii emergenți, precum celebrul Slawn din Londra, care a proiectat premiile BRIT de anul trecut, au cerut sume cu cinci zerouri pentru creațiile sale în timpul debutului la licitația de artă de la Sotheby's, în 2022.

Davies-Okundaye atribuie o parte din acest boom puterii de cumpărare a nigerienilor din străinătate, care doresc să se conecteze la patrimoniul lor. Ei doresc, de asemenea, să promoveze moștenirea culturală al țării și să sprijine includerea femeilor în lumea artei.

„Acum, în timpul vieții mele, educația a schimbat totul", a spus Davies-Okundaye.

„Trebuie să rămâneți competenți în ceea ce faceți și trebuie să fiți concentrați", le spune ea artiștilor emergenți. „Orice vă doriți, veți avea, trebuie doar să vă urmați inima". N

FOTO: AKINTUNDE AKINLEYE [3]

FOTOREPORTAJ

O perspectivă surprinzătoare a Coastei Amalfitane

FOTOGRAFIE
O tânără pozează pentru prietena ei în Positano

ÎN IUNIE 1990, AJUNGEAM PENTRU prima dată într-o țară capitalistă, la doar câteva luni după înlăturarea de la putere a regimului Ceaușescu. Se întâmpla în Italia, în Sorrento, un mic orășel de pe Coasta Amalfitană. Îmi amintesc că, într-o seară, am mers într-o piațetă centrală, plină de tineri cu motorete. Mă uitam la ei cu interes și cu vădită admirație, așa că la un moment dat unul dintre ei m-a întrebat de unde sunt. Când au auzit de România, dar mai ales că nu am mers niciodată pe motocicletă, au început să vocifereze în italiană, unul și-a scos casca și mi-a pus-o pe cap și altul mi-a spus să mă urc în spatele lui. Până să apuc eu să spun ceva, goneam deja cu viteză pe străduțele înguste din golful orașului Napoli. Cum prindea o mică porțiune de linie dreaptă, ridica motoreta pe roata din spate. Atunci am realizat eu că nu leșin chiar atât de ușor. Când am coborât însă de pe motoretă, nu mai știam unde mă aflu și nici de ce. Trecusem însă un fel de test, pentru că toți păreau mai fericiți decât mine.

Nu am înțeles mai nimic din acea excursie. Am vizitat Pompei, Capri și îmi amintesc că m-am aventurat și până în port în Napoli. Am făcut-o însă cu timiditatea izvorâtă din complexul lagărului comunist în care trăisem primii 19 ani din viață. Mă bazăm doar pe educație pentru a face față avalanșei de informații care mă bombarda la fiecare pas. Nu reușeam încă să mă bucur pe deplin de estetic.

După 33 de ani

M-am reîntors după 33 de ani cu gândul să înțeleg mai bine frumusețile pe care le are de oferit această zonă care definește într-un fel spiritul italian. Reveneam pe coasta italiană după ce văzusem nenumărate țări, dar și Milano, Roma, Veneția sau Palermo. Într-un fel, farmecul acestui loc, la fel ca în Sicilia, este dat de amestecul în timp între culturile grecești, arabe și normande.

De la aeroport, am închiriat o mașină și prima oprire a fost în Pompei. M-a încercat un sentiment aparte să mă plimb pe străzile Pompeiului alături de fiul meu, acum cu doar doi ani mai mic decât eram eu în 1990. Ghidul privat a dat multă savoare acestei călătorii în timp și spațiu, care nu are cum să dureze mai puțin de 2 ore.

Am continuat apoi către Sorrento, unde am ajuns foarte repede. Drumul șerpuitor pe întreaga coastă se potrivește cu istoria și legendele ce dau viață acestui loc. Am mai avut timp doar de o scurtă plimbare prin centru la apus.

Singurele planuri pe care ni le făcusem de acasă au fost să vizităm cu mașina câteva orășele de pe coastă și să mâncăm pește la Da Adolfo, un mic restaurant de lângă Positano. La restaurant am încercat de mai multe ori să sun, însă nu a răspuns nimeni. Am trimis și un email care a avut aceași soartă.

În prima dimineață, conform planului, am plecat către Positano. Orășelul, numit după zeul grec Poseidon, cu aproximativ 4.000 de locuitori, îmbracă stâncile ce se ridică impunător deasupra micuțului golf așa cum strălucește un diamant pe mâna unei doamne elegante. După mai puțin de 2 ore, am continuat călătoria către Amalfi.

Dacă Positano este aproape în întregime la vedere, așezat în terase pe versanții munților Lattari, Amalfi, cu alei în stil maur albite de timp, este mai răsfirat, mai aerisit, în spatele unui zid ce desparte faleza scăldată de apele Mării Tyrrhenian de micul centru al orașului.

O masă la Da Adolfo

La întoarcere, gândul că nu reușesc să rezerv o masă la Da Adolfo nu îmi dădea pace. Am avut o idee, așa că m-am oprit din nou în Positano. După ce am parcat, m-am dus țintă până la Palazzo Murat, un hotel rupt parcă din poveștile Sheherezadei celor 1001 de nopți. Rosa și Marilu se îngrijesc și azi de grădina hotelului în care cultivă lămâi și legume, o tradiție începută cândva de mama lor, doamna Carmela. Trecusem de două ori pe lângă el și de fiecare dată parcă mă chema să intru, însă fie că fotografiam, fie că mă grăbeam nu răspunsesem chemării.

Am cerut să fiu îndrumat către concierge. Așa am ajuns în fața Rositei, o doamnă elegantă în deplină armonie cu locul în care se afla. Îi spun că încerc de mai bine de două săptămâni să rezerv o masă la Da Adolfo. Nu m-a lăsat să termin și a completat „și nu răspunde ni-

Plaja din Amalfi

FOTO: MUGUR VĂRZARIU

meni". M-a privit pentru o clipă, în care am simțit că vede omul din mine, după care a pus mâna pe telefonul mobil și mi-a spus că încearcă.

Am luat contact cu mulți maeștri ai concierge-ului în hoteluri de prestigiu. Naturalețea cu care Rosita s-a oferit să ajute un simplu trecător m-a surprins, adăugând prin simplitate o noblețe aparte acestei meserii.

I-am răspuns că, indiferent de rezultat, consider și primesc acest moment că pe un dar, un exemplu de umanitate și compasiune. Sergio, patronul de la Da Adolfo, i-a răspuns imediat și a doua zi aveam rezervare la masă și șezlonguri pe plajă. Am întrebat-o dacă pot să răsplătesc cumva gestul și din nou m-a surprins spunând că plăcerea este de partea ei.

Am întrebat-o dacă pot măcar să îi prezint familia. S-a bucurat să îi vadă și în sfârșit ne-a cerut ceva: o îmbrățișare. A doua zi, la ora 10, printr-o mare de oameni, pe pontonul principal din Positano, așteptam să vină să ne ia bărcuța de la Da Adolfo. Pe micuța plajă Laurito este loc doar pentru un hotel și pentru restaurant. Ambele au în față câteva rânduri de șezlonguri. Pe plajă poți să ajungi coborând mai bine de 500 de scări abrupte sau cu bărcuța. Tatăl lui Sergio, Bella Adolfo, a fost primul care s-a gândit să aducă clienții la restaurant cu barca. Încă din barcă am înțeles de ce restaurantul Da Atolfo este un loc special. Într-o eră a consumerismului, într-un spațiu al opulenței, restaurantul Da Adolfo a reușit să își păstreze identitatea, să conserve locul așa cum era întreaga Coastă Amalfitană

3

1. Oameni pe plaja Da Adolfo, unul dintre cele mai renumite restaurante de pe Coasta Amalfitană, în Positano. **2.** Sergio, patronul Da Adolfo, unul dintre cele mai renumite restaurante de pe coasta Amalfitană, alături de soția și fiica lui, în Positano. **3.** Rosita întâmpină oaspeții hotelului Palazzo Murat în Positano. **4.** Bărci așteptând turiștii pentru transfer pe Coasta Amalfitană.

FOTO: MUGUR VĂRZARIU

4

1. Pe plaja Da Adolfo. **2.** O tânără pozează pentru prietena ei în Capri. **3.** Un grup de studenți americani pe vapor, după ce au vizitat Capri. **4.** La terasa unui restaurant din Napoli, o formație întreține atmosfera (sus).

FOTO: MUGUR VĂRZARIU

în anii '60. După ce am stat de vorbă cu Sergio, am înțeles că identitatea vizuală este aliniată cu prețurile și cu filozofia unei bucătării simple bazate pe ingrediente naturale de cea mai bună calitate. Pentru asta, în fiecare dimineață, Sergio merge personal și face cumpărăturile. Simplitatea este esența care definește această marcă.

Da Adolfo este povestea unei mărci de succes de la care foarte multe companii ar avea de învățat.

Dacă simplitatea este esența, liniștea este experiența pe care o trăiești aici. Pe această plajă ești ferit de toate zgomotele cu care vrând-nevrând ne-am obișnuit în toate localurile. Fără muzică poți purta conversații în șoaptă sau poți lega conversații cu vecinii de masă.

Dacă mâncarea gătită cât mai simplu, cu ingrediente naturale este cea mai potrivită hrană pentru corp, priveliștea pe care ți-o oferă plaja este adevărata hrană pentru suflet.

Legende și istorie

În prim-plan, insula Sirenusas (Li Galli), în dreptul căreia, potrivit legendei, Ulysses este nevoit să se lege de catarg pentru a rezista cântecului sirenelor Leucosia, Partenope și Ligea.

Insula a fost în proprietatea lui Rudolf Nureyev până spre sfârșitul anilor '80, când a fost achiziționată de un hotelier din Sorrento. Casa renovată care a aparținut cândva lui Nureyev este singura proprietate de pe insulă și poate fi închiriată cu aproximativ 200.000 euro pe săptămână. Și asta nu este o legendă.

Puțin mai departe, o mică insulă a cărei formă amintește de o balenă. La orizont poți vedea Faraglioni din Capri.

Pe dreapta, unde Punta Campanella întâlnește apa, se văd și azi ruinele Templului Atenei.

La o aruncătură de băț, găsești Villa Treville, casă pe care Franco Zeffirelli a cumpărat-o în 1969. Printre cei care au vizitat-o se numără Liza Minnelli și Elizabeth Taylor. Adolfo Bella a creat această oază de liniște și simplitate împreună cu soția sa Lucille, în 1966. 28 de ani mai târziu, când a venit momentul să se retragă, i-a lăsat pe cei trei copii Sergio, Melania și Daniele să aleagă ce vor să facă. Nu a fost deloc surprins când a aflat că Sergio a ales să îi calce pe urme. Sergio nu numai că i-a înțeles și apreciat filozofia, dar a și reușit să o continue. Nu a fost însă ușor. Fiul cel mare a lui Sergio deja se gândește să crească profitul.

Pe Sergio, așa cum declară singur, nu îl definesc banii. A preluat și a continuat să ofere o experiență unică, timeless, într-un loc care s-a schimbat în permanență și nu întotdeauna în bine. Asta l-a făcut special și în cele din urmă faimos.

Azi, brandul Da Adolfo este puternic pentru că Sergio a înțeles puterea sacrificiului. Sergio a înțeles inclusiv că simplul fapt că s-au născut în acel loc special este o binecuvântare dumnezeiască pe care trebuie să o răsplătească păstrând locul nealterat.

Dacă eram primar în Positano (sau orice altă autoritate pe Coasta Amalfitană), îl declaram demult cetățean de onoare și îl scuteam de orice taxe pentru a compensa cât de cât pierderile din necreșterea prețurilor. În micul dar magicul restaurant, Sergio este precum un comandant la timona navei sale. Este în control permanent și își ajută echipa cu tot ce este nevoie, să strângă sau să așeze masa, să preia comenzi sau să discute cu clienții. Este un fin observator. Îi place să îi privească pe cei ce vin pe plajă încă de cum pun piciorul pe ponton. Încearcă să îi cuprindă și să le ofere o experiență de neuitat. Nu îi poate mulțumi pe toți, însă atunci când reușește să împărtășească cu ei visul tatălui său, și acum al lui, se simte împlinit. Cât va mai putea rezista presiunii nu pot spune. La fel ca tatăl său, vede în fiica lui de 15 ani continuatorul acestei povești. Mai are de așteptat câțiva ani până când noua generație va putea prelua ștafeta. Le va lăsa moștenire un power brand. Ce vor face cu el rămâne de văzut.

Capri

În ziua următoare am revizitat Capri. Am urmat pas cu pas planul impecabil propus de Rosita. Pe seară, când am plecat de la Da Adolfo, ne-am oprit la ea să îi mulțumim și ne-a întrebat ce alte planuri mai avem.

În urmă cu 33 de ani, am vizitat Grota Albastră. Pe mine nu m-a impresionat. De data aceasta, de cum am coborât în port, am luat un taxi până în centrul Anacapri. De aici, cu bunăvoința echipei de la telescaun, am urcat până în vârful muntelui Solaro. Priveliștea de aici asupra întregii insule, a complexului Faraglioni, a Coastei Amalfitane și a golfului Napoli bate orice grotă. Dacă nu vă permite timpul și aveți de ales între cele două, recomandarea mea este simplă: sus pe munte cu telescaunul. Am mâncat și apoi am vizitat Capri. Pe la 16.30 ne-am întors să prindem apusul în Sorrento.

Ultima zi am petrecut-o la Napoli. Fotbalul, cultul Maradonna, pizza, arhitectura, istoria, priveliștea și fiesta din weekend sunt doar câteva dintre motivele pentru care mulți consideră Napoli cel mai frumos oraș din lume.

MUGUR VĂRZARIU este fotograf de documentar și realizator de film cu o recunoscută activitate în apărarea drepturilor omului la nivel internațional. Mugur poate fi urmărit și pe www.mugurvarzariu.com

FOTO: MUGUR VĂRZARIU

STIL DE VIAȚĂ
Oameni pe o plajă dezafectată în Napoli (sus). Turistă privind rămășițele unei femei de 23 ani prinsă în erupția Vezuviului, în Pompei, în anul 79.

ARHITECTURĂ

Puterea superioară

Tehnologia modernă ajută în sfârșit la finalizarea faimoasei catedrale Sagrada Familia din Barcelona

FOTO: LIEBHERR

DUPĂ MAI BINE DE 140 DE ANI DE MUNCĂ, extraordinara catedrală Sagrada Familia din Barcelona ar putea fi în sfârşit finalizată.

Biserica, proiectată de celebrul arhitect catalan Antoni Gaudí, combină formele gotice şi Art Nouveau în ceea ce este considerată a fi una dintre cele mai frumoase clădiri de pe Pământ. Asta, deşi scriitorul George Orwell a numit-o odată cea mai urâtă din lume.

Cu ajutorul a două macarale Liebherr, clădirea se îndreaptă acum spre data de finalizare, prevăzută pentru anul 2026.

După ce echipele au terminat cele patru turnuri ale evangheliştilor în noiembrie 2023, a mai rămas doar o singură turlă pentru a completa grupul de şase turnuri centrale - ultima fază majoră a proiectului. Macaralele vor juca un rol crucial în finalizarea Turnului lui Iisus Hristos, vârful bazilicii care va atinge o înălţime de 172 metri, devenind cea mai înaltă biserică din lume.

„Departamentul de construcţii de la Sagrada Familia a ales aceste macarale din două motive principale: în primul rând, designul lor pliabil minimizează impactul asupra clădirilor din jur şi, în al doilea rând, adaptabilitatea lor la cerinţele specifice ale zonei", a declarat Fernando Villa, director de construcţii şi tehnologie la catedrală.

de **JESUS MESA**

Finalizarea uneia dintre cele mai faimoase clădiri din Spania nu numai că va îndeplini viziunea lui Gaudí, dar va reprezenta şi o realizare semnificativă în domeniul ingineriei şi construcţiilor moderne.

Gaudí a preluat proiectul în 1883 şi l-a transformat în ceea ce el numea „viitorul Cataloniei moderne". Moartea subită a arhitectului în anul 1926 – când a fost lovit de un tramvai în timp ce traversa strada - cu biserica finalizată doar în proporţie de 20%, este unul dintre numeroasele obstacole cu care structura s-a confruntat în timpul construcţiei sale.

Războiul civil spaniol din anii 1930 a oprit progresul, iar multe dintre planurile originale ale lui Gaudí au fost pierdute sau distruse într-un incendiu. Mai recent, construcţia a fost întreruptă în timpul pandemiei de COVID-19. De atunci, însă, o recrudescenţă a turismului a contribuit la furnizarea fondurilor necesare pentru finalizarea proiectului.

Anul trecut, aproximativ 4,7 milioane de persoane au vizitat catedrala. Vânzările de bilete, care variază între 28 şi 43 de dolari, au generat aproximativ 135 de milioane de dolari, din care jumătate sunt alocate eforturilor de construcţie.

ULTIMELE RETUȘURI În sensul acelor de ceasornic, din stânga sus: Turnul lui Iisus Hristos este ultimul proiect din grupul de șase turnuri centrale care urmează să fie finalizat; vârful bazilicii va atinge 172 metri, făcând din Sagrada Familia cea mai înaltă biserică din lume; două macarale Liebherr ajută biserica să ajungă la termenul de finalizare din 2026; macaralele au fost alese în parte pentru designul lor pliabil, minimizând impactul asupra clădirilor din jur.

O provocare notabilă a venit odată cu descoperirea în anul 2016 a faptului că biserica a fost construită fără o autorizație corespunzătoare, o situație descrisă ca o „anomalie istorică" de către oficialii orașului. Acest lucru a fost rectificat în anul 2019.

Utilizarea tehnicilor moderne de construcție a fost esențială pentru finalizarea viziunii lui Gaudí. Panourile de piatră prefabricate au fost folosite pentru a accelera construcția turnurilor rămase, o metodă recomandată de firma de inginerie Arup.

„Capela Adormirii Maicii Domnului ar trebui să fie terminată în 2025, iar Turnul lui Iisus Hristos în 2026", potrivit Fundației La Sagrada Família. Lucrările decorative și sculpturale minore vor continua probabil până la sfârșitul deceniului și există încă o dezbatere cu privire la modul de construire a unei scări către intrarea principală care, conform planurilor actuale, ar necesita strămutarea a sute de familii și companii.

Când a fost întrebat de ce proiectul durează atât de mult, Gaudi a spus: „Clientul meu nu se grăbește„.

Când a fost întrebat, în urmă cu un secol, de ce proiectul dura atât de mult, Gaudí a spus simplu: „Clientul meu nu se grăbește". Cu toate acestea, așteptarea s-ar putea încheia în curând.

➤ **Jesus Mesa** *este reporter de știri în direct la* Newsweek. *Urmăriți-l pe X @JesusMesa*

FOTO: THE BEAR/FX

DE URMĂRIT. Popularul serial *The Bear* a doborât recordul Emmy deținut de *30 Rock* pentru cele mai multe nominalizări pentru un serial de comedie.

DIVERTISMENT

Crema cremelor

Nominalizările pentru cea de-a 76-a ediție a Premiilor Emmy au oferit șocuri și jigniri în egală măsură

de **H. ALAN SCOTT**

NOMINALIZĂRILE PENTRU PREMIILE Emmy 2024 au sosit. Este vorba despre un amestec de nominalizări probabile, unele surprize și, da, câteva respingeri.

Avem pe listă *The Bear, Abbott Elementary, The Crown, Hacks, Shōgun* și *Only Murders in the Building*. Putem presupune că serialul tău preferat face parte din acest amestec. Haideți să analizăm.

Cea de-a 76-a ediție anuală a Premiilor Emmy va fi difuzată duminică, 15 septembrie, pe ABC. Vom acoperi întregul sezon Emmy Awards în podcastul *The Parting Shot* cu H. Alan Scott.

Cine este în frunte?

The Bear a stabilit un record anual pentru un serial de comedie. Show-ul FX a primit 23 de nominalizări, cele mai multe pentru o comedie într-un singur an. Recordul a fost deținut anterior de *30 Rock*, care a primit 22 de nominalizări în 2009. În ceea ce privește dramele, serialul *Shōgun* produs de FX a înregistrat 25 de nominalizări.

Au existat surprize?

Au fost câteva. La categoria comedie, *Reservation Dogs* de pe FX a surprins pe toată lumea, obținând nominalizări pentru cel mai bun serial de comedie și cel mai bun actor în rol principal într-un serial de comedie pentru D'Pharaoh Woon-A-Tai. Serialul a fost iubit de critici de ani de zile, dar a avut întotdeauna puține șanse la premiile Emmy. La categoria actrițe principale au fost nominalizate Maya Rudolph pentru *Loot* și Kristen Wiig pentru *Palm Royale*, ambele fiind producții originale Apple+. Deși ambele sunt foarte amuzante, nu au fost pe listele de nominalizări așteptate.

În categoria dramelor, Idris Elba a surprins pe toată lumea și a primit o nominalizare pentru *Hijack*, o producție a Apple+. Iar în categoriile seriale limitate sau filme, *Ripley* de la Netflix și *Feud: Capote vs. the Swans* de la FX s-au descurcat mai bine decât era de așteptat, Naomi Watts primind o nominalizare la categoria Outstanding Lead Actress pentru *Feud*.

Cine a fost ignorat?

Anul acesta au fost câteva producții ignorate. Cea mai mare surpriză a fost generată de *The Curse* de la Showtime. Serialul cu Nathan Fielder și Emma Stone a fost ciudat, dar toată lumea se aștepta ca acesta să primească cel puțin o nominalizare pentru Stone.

Un alt eșec a fost lipsa de atenție pentru reluarea serialului *Frasier*. Deși serialul Paramount+ nu este incredibil, îl are în distribuție pe Kelsey Grammer, un performer al premiilor Emmy. Prin urmare, faptul că el nu a primit o nominalizare nu mi se pare normal.

Deși *The Regime* al lui Kate Winslet nu a fost recenzat bine, interpretarea ei a fost. Un alt eșec în această categorie a fost lipsa nominalizărilor pentru *Masters of the Air* de la Apple TV+, o producție uriașă care nu a avut succes. N

➤ **H. Alan Scott** *este senior editor la* Newsweek. *Urmărește-l pe X @HAlanScott*

LOVITURĂ DE DEPARTAJARE

Bette Midler

DACĂ O ÎNTREBI PE BETTE MIDLER CUM A OBȚINUT ROLUL EI ÎN NOUL FILM *The Fabulous Four*, ți-ar spune că nu ar fi avut nimic de-a face cu statutul ei legendar de actriță nominalizată la Oscar. „Cred că aveau nevoie de o șuncă, o șuncă mare". Midler o interpretează pe Marilyn, o văduvă care se recăsătorește și care reînvie prietenia cu trei amice de facultate (Susan Sarandon, Sheryl Lee Ralph și Megan Mullally). „Nu există actor căruia să nu-i placă să mestece decorul, chiar dacă nu o recunoaște. Așadar, să ai permisiunea de a face tot ce vrei este întotdeauna minunat". La fel de grozav a fost și lucrul cu colegele ei de distribuție. „Să lucrez cu aceste femei a fost o adevărată revelație, pentru că procesul de construcție a personajelor a fiecăreia este diferit". Interpretarea lui Midler este atât de amuzantă, în parte pentru că le oferă fanilor o altă mostră din personajul ei de scenă, Divina Miss M, deși în rolul lui Marilyn. „[Oamenii] se așteaptă ca eu să fiu ea, dar nu sunt. O am pe ea, și apoi mă am pe mine. De când am făcut un pas înapoi de la acea viață cu adevărat activă de turnee, mă simt din ce în ce mai liniștită. Știu că oamenii vor ca ea să se întoarcă. Eu o iubesc. Într-un fel, ea încă mai scrie pe Twitter, dar în viața reală, nu poți fi conectat 24/7. Vei muri. Vei muri pur și simplu".

„În viața reală, nu poți fi prezent 24/7. Vei muri. Vei muri pur și simplu".

Ce te-a atras prima dată la rolul din *The Fabulous Four*?
Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu femei. Și întotdeauna îmi place să lucrez cu femei amuzante. Scenariul a fost excelent. Jocelyn Moorhouse [regizoarea și scenarista] - i-am văzut munca de ani de zile și mi-a plăcut foarte mult, așa că atunci când am auzit că este proiectul ei, am fost foarte încântată.

De ce credeți că filme ca acesta - *Book Club, 80 for Brady* - sunt atât de populare în rândul publicului?
Publicul a îmbătrânit, de asemenea. Au crescut alături de noi, iar noi facem parte din familia lor. Așa că, pentru ei, este ca și cum ar veni să vadă un vechi prieten. Sunt foarte recunoscătoare. A fost o călătorie minunată.

Ținând cont de asta, crezi că ar putea exista o continuare la *The First Wives Club*?
Am fost întrebată de multe ori, dar nu a mers niciodată. Am încercat să creăm ceva pentru noi trei, dar nu a mers. Dar mi-a plăcut foarte mult să lucrez cu ele [Goldie Hawn și Diane Keaton]. A fost o perioadă foarte fericită. Am crezut că au fost absolut geniale în acel film.

Există vreun film pe care ți-ar plăcea să îl revezi?
Mi-ar cam plăcea să revăd *Beaches*. Mi-ar plăcea să-l revăd, dar într-un mod complet diferit. Evident, anii și-au luat tributul. Am îmbătrânit, personajul trebuie să fie de vârsta mea. Asta și cântecele. Cred că ar fi minunat. - *H. Alan Scott*

FOTO: JONATHAN PUSHNIK

FILM

Bucuria Pixar se întoarce

După o serie de dezamăgiri în box office, se prevede o revenire la orizont pentru studioul de animație deținut de Disney?

de **SHANNON POWER**

ÎNDRĂGITUL FILM DE ANIMAȚIE *Inside Out* a revenit luna trecută cu continuarea sa și a spulberat așteptările în box office.

La nouă ani după original, *Inside Out 2* de la Pixar a încasat 154 de milioane de dolari în SUA în weekendul de deschidere, fiind a doua cea mai mare lansare din toate timpurile pentru un film de animație pe piața internă, potrivit Box Office Mojo.

Aceste rezultate excelente ridică întrebarea dacă filmul va contribui la redresarea situației studioului de animație Pixar și a companiei-mamă Disney, după o serie de eșecuri și rezultate financiare dezamăgitoare.

„Disney are probleme mult mai mari", a declarat pentru *Newsweek* Alexander Ross, expert în industria cinematografică la Universitatea Yale. „Un film de succes pentru ei [pentru Disney] este o picătură în ocean. Lăsând la o parte toate problemele lor din sala de consiliu, compania și-a pierdut complet simțul direcției".

Newsweek a contactat Disney prin e-mail pentru comentarii.

Problemele Pixar au început în timpul pandemiei COVID-19, când Disney a decis că filmele *Luca*, *Soul* și *Turning Red* ar trebui să ajungă direct la serviciul său de streaming, Disney+, în ciuda faptului că cinematografele începuseră să se redeschidă.

Cu toate acestea, Disney+ s-a străduit să păstreze abonații, în timp ce directorul general Bob Iger promitea să revină la crearea de conținut de calitate.

După COVID-19, Pixar a lansat în cinematografe *Lightyear* din universul Toy Story. Așteptat să fie un succes sigur, filmul a obținut doar 118,3 milioane de dolari la box office-ul american; o cifră infimă pentru un studio ale cărui filme au o medie de cel puțin 226 de milioane de dolari pe plan local, potrivit site-ului The Numbers.

Apoi, la începutul acestui an, Pixar a anunțat că vor avea loc concedieri majore în cadrul studioului.

Inside Out 2 poate fi un semn al revenirii Pixar, dar succesul său se datorează probabil multor alți factori, inclusiv nostalgiei, iar acest lucru nu va fi suficient pentru a ajuta la rezolvarea problemelor companiei.

„Familiile consideră că mersul la film face încă parte din portofoliul lor de divertisment estival", a declarat Ross.

El a spus că pentru ca Pixar să își îmbunătățească soarta trebuie să schimbe modul în care își realizează conținutul.

„Pixar este împiedicată de propria sa inflexibilitate creativă", a spus el. „Insistența lor de a lucra cu talente interne a însemnat mult timp că nu beneficiază în mare măsură de aportul multor oameni foarte creativi din industria cinematografică.

Pixar nu este mai inteligentă sau mai bună decât majoritatea celorlalți furnizori de conținut. Pur și simplu nu știu ce greșeli au făcut", a spus Ross. „Deci, este bine pentru ei să aibă un succes. Acesta le va oferi un pic de spațiu de respirație în universul Disney, altfel claustrofobic". N

➤ **Shannon Power** *este reporter de cultură pop și divertisment la* Newsweek. *Îi puteți da de urmă pe X @shannonjpower*

FOTO: JDISNEY

CONCORSO D'ELEGANZA VILLA D'ESTE 2024

Magia mobilității de altă dată

Până nu cu mulți ani în urmă, în general, automobilul nu era privit doar ca un mijloc de transport între punctele „A" și „B" și nu era apreciat doar după numărul și dimensiunile display-urilor de la bord sau funcțiile de condus autonom. Mult mai multe mașini aveau „suflet", trezeau emoții prin design și/sau sunetele baritonale ale motoarelor și chiar reușeau să scrie povești de-a lungul mai multor generații. Povești pe care continuă să le scrie și, cu siguranță, vor continua să le scrie și în viitor. Nu cred ca peste 50 de ani vreo mașină electrică de acum să defileze în perfectă stare de funcționare la vreun mare festival al mașinilor de epocă de atunci. Magia mobilității de altă dată va continua tot cu termicele de ieri, astăzi sau mâine. – *Răzvan Scăețeanu*

FOTO: BMW GROUP CLASSIC

CONCORSO D'ELEGANZA VILLA d'Este, cel mai important și exclusivist eveniment de profil din lume pentru autovehiculele clasice, alături de Pebble Beach din SUA, nu a trădat nici anul acesta așteptările, deși are o vârstă venerabilă. Prima ediție a fost organizată acum mai bine de 95 de ani, în 1929.

Colecționarii, artiștii restauratori și pasionații de mașini cu poveste și suflet s-au întâlnit din nou, în perioada 24-26 mai 2024, în grădina Villa d'Este și în vecinătatea Villa Erba, de pe malul Lacului Como din Italia, pentru a admira zeci de automobile legendare și a desemna „BMW Group Trophy - Best of Show", cel mai râvnit premiu al evenimentului, precum și câștigătoarele celor 7+1 categorii ale concursului de frumusețe.

Arta pe patru roți a fost, de asemenea, pe ordinea de zi, deoarece pictorul abstract american Julie Mehretu și cel de-al 20-lea BMW Art Car au făcut un popas pe malul Lacului Como în drum spre marea cursă de 24 de ore de la Le Mans 2024. De asemenea, în cadrul expoziției din Rotonda domeniului Villa Erba au fost prezente toate celelalte BMW Art Cars ce au participat la cursa de de 24h de la Le Mans.

Și nu în ultimul rând, Concorso d'Eleganza Villa d'Este 2024 a găzduit aniversarea a 25 de ani de la lansarea spectaculosului roadster BMW Z8, mașina lui James Bond din „The World Is Not Enough" (1999), aniversarea a 120 de ani Rolls-Royce și prezentarea prototipului BMW Concept Skytop, un coupe GT pe baza Seriei 8, cu acoperiș amovibil stil „targa" și o combinație estetică ce face referire la BMW Z8 și BMW 503.

Concorso d'Eleganza Villa d'Este, Public Day - il Festivale și numeroasele sale momente importante au atras în 2024 un public record de aproape 12.000 de vizitatori.

Marele câștigător, un Alfa Romeo 8C 2300 din 1932 cu caroserie Figoni

Anul acesta, cel mai râvnit premiu acordat la Concorso d'Eleganza Villa d'Este, „BMW Group Trophy - Best of Show", a fost acordat de juriul de specialitate unui superb Alfa Romeo 8C 2300 din 1932, cu caroserie realizată de Figoni. Doar 10 astfel de modele au fost făcute de legendarul carosier. Are ampatament scurt și un motor pe benzină de 2.3 litri cu 8 cilindri, care dezvoltă circa 142 de cai putere. Valoarea actuală estimată a bijuteriei pe patru roți este de peste 3 milioane de euro.

Câștigătorul „Trofeo BMW Group - Best of Show" a primit un ceas special de la A. Lange & Söhne, un cronograf 1815 unic, din aur alb de 18k, cu cadran din aur roz solid și efigia „Concorso d'Eleganza Villa" gravată manual pe carcasă. Prin parteneriatul său cu Concorso d'Eleganza Villa d'Este, care a început în 2012, ceasornicarul german se concentrează pe legăturile istorice dintre motorsport și cronometraj. De asemenea, parteneriatul este modelat de un angajament comun față de tradiție, măiestrie manufacturieră și inovație mecanică.

Coppa d'Oro Villa d'Este, votul publicului: McLaren F1 din 1995

Câștigătorul din acest an al „Coppa d'Oro Villa d'Este", votul publicului, a fost un McLaren F1 din anul 1995, care în continuare este cea mai rapidă mașină de stradă cu motor aspirat natural din istorie – 384 km/h.

Exemplarul premiat la Concorso d'Eleganza Villa d'Este 2024 este unic. A fost comandat într-un dublu ton de gri de Motokatzu Sayama, proprietarul Clinicii Ueno, care a sponsorizat mașina câștigătoare la 24 de ore de la Le Mans din 1995. Valoarea supercar-ului cu motor V12 de 6.0 litri și 627 de cai putere se apropie la ora actuală de 20 de milioane de euro.

FOTO: BMW GROUP CLASSIC

Premiile Concorso d'Eleganza Villa d'Este 2024

- **Trofeo BMW Group - Best of Show** (acordat de juriu): Alfa Romeo 8C 2300, Spider, Figoni, 1932, Colecția HM, Belgia
- **Coppa d'Oro Villa d'Este - Best of Show** (acordat prin votul publicului): McLaren F1, Coupé, McLaren, 1995, Tony Vassilopoulos, Marea Britanie
- **Premiul de Design Concorso d'Eleganza** pentru Concepte & Prototipuri (acordat prin votul publicului): Stellantis Europe S.p.A. 33 Stradale, Alfa Romeo 2-seater Coupé „Fuoriserie", Centro Stile Alfa Romeo, 2023
- **Trofeo dei Presidenti** (premiu acordat de președintele Concorso d'Eleganza Villa d'Este / președintele Concurs d'Elegance Pebble Beach / președintele Amelia Island Concours

ALFA ROMEO 8C 2300 DIN 1932

MCLAREN F1 DIN 1995

d'Elegance): Ferrari 335 S, Spider, Scaglietti, 1957, Brian Ross, SUA

- **Trofeo BMW Group Ragazzi** (prin referendumul tinerilor): Lamborghini Diablo GT, Coupé, Bertone, 1999, Jose Cobian, Mexic
- **Trofeo BMW Group Classic** (pentru cea mai fidelă restaurare, acordat de către juriu): Bentley, 3 Litre, Open Tourer, Van den Plas, 1927, Michael Dacre, Marea Britanie
- **Trofeo Rolls-Royce** (pentru cel mai elegant Rolls-Royce, acordat de către juriu): Rolls-Royce, Silver Ghost, Torpedo Grand Luxe, Van den Plas, 1914, Terence George Bramall, Marea Britanie
- **Trofeo Vranken-Pommery** (pentru cel mai bun automobil emblematic, acordat de către juriu): Bugatti, Type 35C, Grand Prix, Bugatti, 1928, Colecția Auriga, Germania
- **Trofeo ASI** (pentru cel mai bine conservat automobil postbelic): Fiat, Dino Aerodinamica, Berlinetta, Pininfarina, 1967, Lee Hower, SUA
- **Trofeo Auto & Design** (pentru cel mai interesant design, acordat de către juriu): Aston Martin, DB4 GT Zagato, Coupé, Touring Superleggera, 1960, Andreas Halvorsen, SUA
- **Trofeo Il Canto del Motore** (pentru cel mai bun sunet al motorului, acordat de către juriu): Lamborghini, Countach LP400, Coupé, Bertone, 1976, Christine Schams, Marea Britanie
- **Trofeo Automobile Club Como** (pentru automobilul condus de cel mai departe): Ruf, CTR „Yellowbird", Coupé, Porsche, 1987, Alois Ruf, Germania
- **Trofeo Poltrona Frau** (pentru automobilul cu cel mai bine păstrat interior, acordat de către juriu): Talbot Lago, T26 Grand Sport - Prototype, Cabriolet, Graber, 1953, Kaspar Fleischmann, Elveția.

CLASA A: The Dawn of the Performance Age (Începutul Erei Performanței)

- **Câștigător:** Bentley 4 ½ Litre Blower, Two Seater Drophead Coupé, Gurney Nutting, 1930, Colecția Lee, SUA
- **Menţiune de Onoare:** Bentley 3 Litre, Open Tourer, Van den Plas, 1927, Michael Dacre, Marea Britanie

CLASA B: Shaped by the Wind: The Evolution of Aerodynamics (Modelat de Vânt: Evoluția Aerodinamicii)

- **Câștigător:** Cadillac V16, Coupé, Fleetwood, 1934, Donald Ghareeb, SUA
- **Menţiune de Onoare:** Delahaye 135 M, Cabriolet, Faget & Varnet, 1948, Teresa & David Disiere, SUA

CLASA C: „The Best Car in the World" for 120 Years: Rolls-Royce celebrates an Historic Birthday

- **Câștigător:** Rolls-Royce 40/50 HP Phantom II Continental, Fixed Head Coupé, Freestone & Webb, 1933, Lord Bamford, Marea Britanie
- **Menţiune de Onoare:** Rolls-Royce Silver Ghost, Torpedo Grand Luxe, Van den Plas, 1914,Terence George Bramall, Marea Britanie

CLASA D: „Faster!": The Arms Race on the Road

- **Câștigător:** Ferrari 335 S, Spider, Scaglietti, 1957, Brian Ross, SUA
- **Menţiune de Onoare:** Ferrari 250 GT SWB, Berlinetta, Scaglietti, 1960, Bernard Lezaire, Olanda

CLASA E: The Best of Italian Grace and Pace: Maserati at 110

- **Câștigător:** Maserati A6G/54, Berlinetta, Zagato, 1956, Roberto Quiroz, Mexic
- **Menţiune de Onoare:** Maserati 3500 Spider Vignale Prototipo, Spider, Vignale, 1959, Phil White, SUA

CLASA F: Gentleman Drivers: Style for the Fortunate Few

- **Câștigător:** Ferrari 275 GTS, Spider, Pininfarina, 1966, Christopher Stahl, Germania

FOTO: BMW GROUP CLASSIC

➤ **Menţiune de Onoare:** Mercedes-Benz 300 SC, Coupé, Mercedes-Benz Sindelfingen, 1955, Sheikh Mohammed Al-Thani, Qatar

CLASA G: Time Capsules: Cars that the Outside World forgot

➤ **Câştigător:** Alfa Romeo 8C 2300, Spider, Figoni, 1932, Colecţie privată, Belgia

➤ **Menţiune de Onoare:** Bugatti Type 35C, Grand Prix, Bugatti, 1928, Colecţia Auriga, Germania

CLASA H: The Need for Speed: Supercar Stars of the Video Generation

➤ **Câştigător:** McLaren F1, Coupé, McLaren, 1995, Tony Vassilopoulos, Marea Britanie

➤ **Menţiune de Onoare:** Porsche 959 Komfort, Coupé, Porsche, 1988, Todd Blue, SUA

Concept Skytop – Un BMW Seria 8 cabrio cu acoperiş „targa" şi linii de design de la Z8 şi 503

Prin concept car-ul BMW Concept Skytop, bavarezii au adus din nou un automobil unic şi deosebit la Concorso d'Eleganza Villa d'Este.

Modelul decapotabil cu două locuri, bazat pe BMW Seria 8 cabrio şi cu linii de design inspirate de la BMW Z8 şi BMW 503, seamănă cu o sculptură auto realizată cu meticulozitate, cu o eleganţă fluidă şi sportivă care completează postura atletică şi musculoasă. Interiorul şi exteriorul conceptului prezintă culori calde monocromatice, îmbinând materiale exclusive cu măiestria manufacturieră clasică.

Roll bar-ul finisat în piele din spatele celor două scaune ale BMW Concept Skytop este combinat cu aripioare laterale pe montantul „B" şi o lunetă complet retractabilă. Iar cele două părţi detaşabile ale plafonului amovibil, stil „targa", finisate tot în piele, pot fi depozitate într-un compartiment special din portbagaj.

Scaunele din piele din interior au accente în stil brogue. Tonul maro-roşcat al suprafeţelor creează o schemă de culori consistentă, care creează o atmosferă de lux şi spaţiu.

La fel ca legendarul roadster Z8, BMW Concept Skytop este animat de cel mai puternic motor V8 din portofoliul bavarezilor – V8 de 4.4 litri şi 617 cai putere.

„Dacă vom face maşina, cred că ar trebui să o facem într-o producţie foarte limitată. Foarte limitată. Aşa cum am făcut cu 3.0 CSL. Am făcut 50 de bucăţi", a declarat Adrian van Hooydonk, şeful de design BMW la Concorso d'Eleganza Villa d'Este.

Puciul de la Moscova

19 AUGUST 1991. PUCIUL VODKA ORI LOVITURA DE STAT DIN AUGUST A FOST o încercare a unui grup de conservatori comuniști sovietici de a-l răsturna de la putere pe președintele Mihail Gorbaciov și de a prelua controlul asupra țării.

La 19 august 1991, cu doar o zi înainte ca Gorbaciov și un număr de lideri republicani să se întâlnească și să semneze noul tratat, conservatorii, reuniți în ceea ce ei au numit Comitetul de Stat de Urgență, au încercat să preia puterea.

Puciștii au anunțat că Gorbaciov era bolnav și urma să fie eliberat din funcția de președinte. Gorbaciov era în vacanță în Crimeea când s-a declanșat tentativa de lovitură de stat și a fost arestat acolo. Vicepreședintele Uniunii Sovietice, Ghennadi Ianaev a fost numit președinte interimar. Printre cei opt membri ai Comitetului se aflau șeful KGB, Vladimir Kriucikov, ministrul de Interne, Boris Pugo, ministrul Apărării, Dmitri Iazov și primul-ministru, Valentin Pavlov, absolut toți fiind numiți în posturi în timpul mandatului lui Gorbaciov.

În Moscova și Sankt Peterburg au avut loc demonstrații populare de amploare împotriva liderilor loviturii de stat.

Președintele Republicii Sovietice Federative Socialiste Ruse Boris Elțîn a fost în fruntea rezistenței împotriva loviturii de stat în sediul Parlamentului rus și a condamnat acțiunea puciștilor. Un plan de atac împotriva sediului Parlamentului, care urma să fie dat de Grupul Alfa, (forțele speciale ale KGB-ului), a fost abandonat după ce militarii au refuzat în grup să execute ordinele.

O unitate de tancuri s-a alăturat lui Elțîn și sprijinitorilor lui și a ocupat poziții defensive în jurul sediului Parlamentului.

Pe 21 august, marea majoritate a trupelor a trecut de partea demonstranților. Lovitura de stat a eșuat, iar Gorbaciov s-a reîntors la Moscova.

August – Septembrie

Bulgaria a atacat Dobrogea românească

18 august 1916. Declarația de război a fost făcută abia a doua zi. În vara lui 1916, România intră în război de partea Antantei, împotriva Germaniei, Austro-Ungariei, Bulgariei și Turciei (Puterile Centrale). Pentru Bulgaria, războiul trebuia să fie prilejul de a căpăta teritoriile care îi fuseseră atribuite la Tratatul din Yeşilköy/San-Stefano, și Dobrogea.

România a întors armele împotriva Germaniei

23 August 1944. România a întors armele și s-a alăturat Națiunilor Unite în lupta împotriva puterilor Axei. Mareșalul Ion Antonescu, conducător al statului, a fost arestat în urma loviturii de stat organizate de Regele Mihai I și s-a format un guvern condus de Constantin Sănătescu. Impulsul pentru lovitura de stat de la 23 august 1944 l-a dat înfrângerea Axei la Stalingrad, în ianuarie 1943.

A fost fondată Google Inc.

7 septembrie 1998. Google Inc. A fost fondată în 1988 de către doi doctoranzi de la Universitatea Stanford, Larry Page și Sergey Brin. Cei doi au fost gata să-și vândă motorul de cautare pentru 1 milion de dolari în 1997. Ei l-au oferit Yahoo, care însă a respins oferta. În 2002, Yahoo s-a răzgândit și a oferit fondatorilor Google 3 miliarde de dolari dar de data aceasta Google le-a respins oferta.

Newsweek ROMÂNIA

ABONEAZĂ-TE!

Online, cu cardul, pe www.newsweek.ro/abonamente	Prin ORDIN DE PLATĂ în contul S.C. NEWS INTERNATIONAL S.A., J40/2003/2018, CUI: RO38847674, cont RO54RNCB0088157672210001, deschis la BCR Sucursala Calea Moșilor	La toate oficiile poștale	La firmele de abonamente: ➤ Manpres Distribution București ➤ Calliope S.R.L. Ploiești ➤ Cuget Liber S.A. Constanța

Pentru informații și reclamații abonamente: abonamente@newsweek.ro

Pentru abonamentele plătite cu ordin de plată trebuie să ne trimiteți datele necesare livrării revistei (nume, prenume, adresa completă, numărul de telefon, adresa de e-mail), împreună cu copia dovezii de plată la S.C. NEWS INTERNATIONAL S.A., București, B-dul Mărăști nr. 65-67, Pavilion G3, Complex Romexpo, Intrarea B, sector 1 sau prin e-mail la: abonamente@newsweek.ro.

Plata se va efectua până la data de 25 a lunii în curs pentru ca livrarea abonamentului să înceapă de la data de 1 a lunii următoare.
Dacă plata se efectuează după data de 25, data de început a abonamentului se decalează cu o lună.

Abonament PRINT+DIGITAL	Abonament PRINT	Abonament DIGITAL
3 luni: 97 lei	3 luni: 58 lei	1 lună: 18 lei
6 luni: 182 lei	6 luni: 113 lei	3 luni: 49 lei
12 luni: 350 lei	12 luni: 220 lei	6 luni: 89 lei
		12 luni: 169 lei

Revista *Newsweek România* apare lunar.

Revista *Newsweek România* este distribuită în toată țara, la chioșcurile de presă, în magazinele de presă Inmedio, Relay și Tabac Xpress. Prețurile afișate sunt valabile pentru livrarea revistei pe teritoriul României. Pentru livrarea în străinătate se adaugă taxe poștale, în funcție de zonă.
Detalii: abonamente@newsweek.ro

DACĂ NU GĂSIȚI REVISTA ÎN ORAȘUL DUMNEAVOASTRĂ
vă rugăm să ne comunicați la abonamente@newsweek.ro

CAMERA DE COMERȚ ȘI INDUSTRIE A ROMÂNIEI

DEDICARE / AFACERI / PROFESIONALISM

ÎMPREUNĂ
PENTRU AFACEREA TA

Camera de Comerț și Industrie a României
Bd. Octavian Goga nr. 2, Sector 3, București, 030982, România
Tel: 021 319 01 01 / Fax: 021 319 00 92
e-mail: ccir@ccir.ro
www.ccir.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen 2026